PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 10
ЖОВТЕНЬ
1980

в подушці

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XXI ЖОВТЕНЬ 1980 Ч. 10
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 10 OCTOBER, 1980 VOL. XXI
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$10.00
Передплата до інших країн	10.00
Поодиноке число	1.00

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$10.00
Subscription in other countries	10.00
Single copy	1.00

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Дирекція Музею — Звернення ... 1
З обіжного листа Централі Союзу ... 2
Любов Дражевська — Участь українських письменників у діяльности ПЕН-Клюбу ... 3
Централя КУК — Головні точки програми 13 Конґресу ... 4
— Члени Української Гельсінської групи ... 5
Галина Мельник — Помічні завваги до програми дитячих садочків ... 6
Добрий приклад до наслідування ... 9
Молоді мистецькі сили ... 10
Дніпрова Чайка — Шпаки ... 11
— — Дівчина чайка ... 12
Здобув другу нагороду ... 13
Літні курси в Саскатуні ... 14
Helen Raycheba — Toronto raised 1,000.00 for Amnesty International ... 15
Andre L. I. Lamalice — An Odyssey of Canadian Archival Heirlooms Ends ... 16
Люба Кут — З відвідин відділів в справі Музею ... 18
Квіти незабутнім ... 20
Відділ для дітей ... 21
Громадська і родинна хроніка ... 22
Річні звіти відділів ... 25
Іванна Вахна — Українська вишивка ... 31
Стефанія Кульба — Довкола дому ... 32
При праці для „Променя" ... 33

НА ОБКЛАДИНЦІ — Христина Леонія Мельник.
Гляди сторінку 10 Молоді мистецькі сили.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainan Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Koziy	0.50
Візитівки, з смолоскипом, тузин	1.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з конвертами, з смолоскипом, тузин	1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу	5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок	1.50
„СМОЛОСКИП" — відзнака СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ	7.00
Срібні ложечки, з смолоскипом	9.50
Також маємо серветки, з смолоскипом, добра якість, тузин	1.25

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
№25 11024 — 82 Ave.,
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Звернення
до всіх відділів Союзу Українок Канади

Дорогі Членки!

Святочно й величаво відбулося офіційне відкриття нашого Музею дня 24-го травня, 1980, в Саскатуні. Новозбудований Український Музей Канади, Союзу Українок Канади то великий здобуток для української спільноти в Канаді, а особливо велика заслуга нашої організації та всіх інших, котрі піддержували цей проєкт з повним довір'ям та зрозумінням.

З приємністю повідомляємо, що від часу отворення, Музей відкритий для загальної публіки, спеціяльних тур та окремих відвідин. Відвідувачі з різних сторін Канади, Америки та інших континентів надзвичайно зацікавлені та захоплені нашими виставками з інтерпретацією певних дій з нашої спадщини та історії.

І хоч чимало труду, праці та посвяти було потрібно для переведення першої стадії нашого поважного проєкту побудови нового приміщення з частинним внутрішним устаткуванням, то завдання-ціль Музею для збереження та розвитку наших культурних надбань стоять перед нами в повній своїй важливості. МУЗЕЙ МАЄ ОСОБЛИВУ ФУНКЦІЮ: РОЗПІЗНАТИ, ІНТЕРПРЕТУВАТИ ТА РОЗВИВАТИ ЦІ ЦІННОСТІ ДЛЯ МАЙБУТНІХ ПОКОЛІНЬ.

Ми знаємо, що так як інші музеї та подібні інституції, Музей не може вдержатися без постійної піддержки громадянства. Музей це дефіцитна установа. Державні музеї дістають постійні субсидії на удержання а ми не підлягаємо цій категорії, отже мусимо самі подбати про свої справи та фінанси.

Вартість нашого майна-власності, включаючи сусідний канцелярійний будинок і новий будинок Музею з деякими устаткуваннями, виносить поверх $1,350,000. Це майно є власністю Союзу Українок Канади. Всі державні дотації, разом з пожертвами, котрі ми отримали від наших організацій, членів та приятелів, були звернені на потреби цього проєкту. Але, ми ще маємо довг на цім маєтку. Застава (морґедж) і позичка в банку разом виносять $285,000. Прихід із винаймленого сусіднього будинку навіть не покриває відсотків, котрі виносять $3,600 місячно.

Пропам'ятна таблиця — дар централі Союзу Українок Канади Українському Музеєві Канади. Відслонюють таблицю під час відкриття музею: зліва голова Союзу Надія Боднар і голова дирекції музею Марія Ткачук.

Щоб Музей мав змогу виконати свої завдання по музейних стандартах в дальшій праці освітньо-культурних програм, виставок, друків, і т.п. то мусимо запевнити додаткового прибутку $9,500 місячно, для оплати всіх потрібних видатків.

Входимо в дуже важливу стадію нашої діяльності, і так як раніше, так і тепер мусимо полягати на відділи Союзу Українок Канади, щоб запевнили частинно ці фінансові зобов'язання.

Ми всі свідомі того, що наші відділи жертвують багато свого часу та грошей не лише на льокальні потреби без котрих не могли б існувати наші церковні громади та інші інституції, але, і в той самий час піддержують всеканадські проєкти Союзу Українок Канади. Дійсно, якраз цей дух посвяти й ідеалізму уможливив Союзові здійснити свої мрії і поставити головний Музей в Саскатуні на рівні з найкращими музеями в Канаді.

Справа фінансової ситуації потребує на-

Вітаємо делеґатів на 13 Конґрес Українців Канади в днях 11, 12 і 13 жовтня 1980

З обіжного листа Централі до відділів

ЩО ПОСІЄШ, ТЕ Й ПОЖНЕШ. Слава Богові, літо вже минуло, настала осінь, а з нею плянування праці по відділах до кінця 1980 р.

Осінні місяці вимагають від нас дуже багато праці. Місяць вересень каже нам, що треба йти до школи навчатися української мови. Жовтень нагадує нам про українську книжку й пресу. Листопад це місяць, у якому переважно відбуваються Провінційні З'їзди, а у грудні завершуємо нашу працю звітами на різних зборах.

З цієї нагоди Централя вітає всіх членок, що вийшли на осінню ниву збирати плоди різноманітної організаційної праці.

— — —

РІДНІ ШКОЛИ. Цим осіннім обіжником зобов'язуємо відділи звернути особливу увагу на працю з садочками, українськими й недільними школами, віддалами СУМК, та танцювальними групами.

Всюди, де є наша дітвора, повинні бути садочки, рідні й недільні школи, відділи СУМК, та коли можливо науку українських танців.

Тому, що у всіх згаданих інституціях переважно ті самі діти, радимо комітетам зійтися і спільно узгіднити програми праці. Дуже важлим є, щоб всюди уживати українську мову. Спільні виступи на концертах та інших громадських підприємствах будуть нагодою товариського зближення й знайомства між дітьми.

Використайте нагоду одержати державну дотацію на Вашу школу чи садочок. Цю нагоду треба конечно використати.

Щоби улегшити нашій дітворі засвоїти рідну мову, ми старші стараймося самі вживати нашу мову у наших домах та наших організаціях.

— — —

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЯ ПРАЦЯ. Закликаємо культурно-освітні комітети якнайкраще розгорнути свою працю по відділах. На кожних місячних зборах плянувати читання, чи то з „Променя, чи „Українського Голосу", або з цікавої книжки наших українських письменикв. До цього суґестуємо ще ось такі теми до використання:

1. Обжинки на Україні.
2. Листопадові Дні в Галичині.
3. Митрополит Липківський та його Історія Української Православної Автокефальної Церкви в Україні.
4. Ольга Басарабова патронка наших багатьох відділів.
5. Блискуча Зоря, про Анну Всеволодівну внучку Ярослава Мудрого (написав Митрополит Іларіон).
6. Про українських дисидентів (з часописів і журналів).
7. День української книжки і преси (місяць жовтень).

— — —

ПОМІЧ ВІДДІЛАМ. Відділи С.У.К., що мають якунебудь трудність з писанням історії свого відділу, повинні звернутися до своїх Пров. Управ о поміч, а Централя просить, щоби Пров. Управи дали цю конечну поміч потребуючим відділам. Це зв'язане з приготуванням матеріялів до нашої історії С.У.К., що її пише пані Н. Когуська.

шої негайної уваги. Покладаємо велику надію нате, що відділи таки нашої організації піддержать тепер і в майбутньому свою власну культурну установу.

За дальшими потрібними чи бажаними інформаціями та запитами, просимо вдаватися до Музею.

Щиро дякуємо, та бажаємо найкращих успіхів в праці.

Остаємось з правдивою пошаною,

Марія Ткачук, голова
Дирекції Музею
Михайло Бойчук, голова
Фінансового Комітету

В СПРАВІ РІЗДВЯНИХ ПРИВІТАНЬ

Друзі і приятелі сподіваються святочного поздоровлення одні від одних. "Промінь" є нашим найщирішим приятелем для нас усіх. Він завжди спішить ділити — чи то Вашу радість, чи смуток, чи понесе вість по світі про нашу громадську працю. Тому сподівається Різдвяних привітань.

Отже саме тепер пора почати збирати Різдвяні привітання для журнала — від відділів, від підприємців і професіоналістів, і особисті. Ввиду теперішньої ситуації "інфляції" ми мусимо шукати шляхів щоб вдержати наш "Промінь" при житті.

Редакція і Адміністрація

Любов Дражевська

Участь українських письменників у діяльності ПЕН-клюбу

(З українських пересилань Радіо-Свобода)

Серед восьми тисяч членів ПЕН-Клюбу — Всесвітньої Асоціяції Письменників — є також українські письменники, поети і публіцисти: ті, що живуть закордоном і ті, що тепер перебувають у радянських тюрмах та таборах примусової праці, як от Микола Руденко, Данило Шумук, Василь Стус, Вячеслав Чорновіл та інші.

ПЕН-Клюб постав у Лондоні 1921 року. Серед організаторів його були видатні письменники Герберт Велз, Анатоль Франс, Бернард Шов і Томас Манн. Першим головою ПЕН-Клюбу був англійський письменник Джон Ґелсворсі. Членами ПЕН-Клюбу можуть бути поети, прозаїки, драматурги, есеїсти і редактори всіх національностей, з усіх країн світу.

Статут ПЕН-Клюбу проголошує, що хоч літературу творять письменники певних національностей і вона має національне коріння, але вона не знає державних кордонів. Члени ПЕН-Клюбу повинні боротися за свободу слова в усьому світі. Останніми роками ПЕН-Клюб багато робить щоб допомогти письменникам — політв'язням, а також тим, що не можуть творити в умовах тоталітарних режимів.

Міжнародний секретаріят ПЕН-Клюбу є в Лондоні. Голова його — шведський письменник Пер Вестберґ. Серед заступників голови є відомий німецький письменник Гайнріх Бель і американський драматург Артур Міллер. Основна робота ПЕН-Клюбу відбувається в національних чи державних осередках, які сьогодні діють у 58 країнах світу. Письменники-емігранти є членами осередків, які діють у певних країнах.

Майже кожного року в різних містах світу відбуваються конґреси ПЕН-Клюбу, на які з'їжджаються письменники з багатьох країн світу. Також у них беруть участь українські письменники, що перебувають закордоном. Від 1966 року українці — члени ПЕН-Клюбу почали активно виступати на захист українських письменників, переслідуваних комуністичною владою. У міжнародному конґресі ПЕН-Клюбу в Нью-Йорку 1966 року взяли участь: український літературознавець Григорій Костюк ,есеїст і поет Остап Тарнавський, поети Вадим Лесич та Богдан Бойчук. Як делеґати Конґресу, вони подали президії листа в справі Івана Дзюби та Івана Світличного, які незадовго перед тим були заарештовані. Копії листа роздали учасникам конґресу і так досягли того, що конґрес ПЕН-Клюбу виніс відповідну резолюцію.

1968 року українські письменники-емігранти розгорнули діяльність на захист заарештованих комуністичним урядом українських письменників: писали листи до урядів західніх країн до президентів та прем'єрів урядів, до видатних письменників, наприклад, до Жана-Поля Сартра, Гайнріха Белля, Артура Міллера. Також українські письменники-емігранти робили зусилля, щоб ув'язнених українських письменників прийняли в члени ПЕН-Клюбу, власне до осередків Клюбу у певних країнах. В основному діяли через Комітет „Письменники у в'язниці", що працює при Міжнародному Секретаріяті ПЕН-Клюбу у Лондоні. В наслідок цієї діяльности, протягом кількох років до певних осередків ПЕН-Клюбу були прийняті такі репресовані комуністичною владою українські поети, письменники і публіцисти: Микола Руденко — осередок ПЕН-Клюбу у Франції; пізніше його також прийняли до осередку в Японії; Вячеслав Чорновіл — осередок ПЕН-Клюбу в Голляндії; Данило Шумук — осередок в Австралії; Михайло Осадчий — осередок у Швайцарії; Ірина Сеник та Василь Стус — осередок ПЕН-Клюбу в Англії; Ігор Калинець, Святослав Караванський, Євген Сверстюк та Іван Світличний — осередок ПЕН-Клюбу в Канаді. 1978 року, на конґресі ПЕН-Клюбу в Австралії до почесної президії конґресу був обраний Гелій Снєгірьов.

Під час свого недавнього перебування в Західній Европі, Петро Григоренко, голова Закордонного представництва Української Гельсінкської групи, у травні 1980 року був гостем на засіданні осередку ПЕН-Клюбу в Норвегії, яке відбулось з нагоди вручення нагород двом норвезьким письменникам. У своєму слові-привітанні Петро Григоренко розповів про правозахисний рух на Україні і про те, які „нагороди" дістають українські літератори за те, що в своїх творах висловлюють правду.

(Докінчення на стор. 4)

Головні точки програми 13-го Конґресу Українців Канади

Вінніпеґ, 11, 12 і 13 жовтня 1980

Клич 13-го Конґресу:
ОРГАНІЗОВАНІСТЬ ЦЕ МІЦЬ І СИЛА УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Субота — 11 жовтня 1980 (від год. 9:00 рано): Зложення вінка перед пам'ятником Т. Шевченові, Відкриття Конґресу, Вибір комісій, Звідомлення за 3 роки праці централі КУК, доповіді, дискусії і конґресовий бенкет.

Неділя: Праця конґресових комісій, звідомлення Шевченківської Фундації і паралельних конференцій, продовження дискусій і симфонічний концерт.

Понеділок (День Подяки): Представлення і схвалення резолюцій, вибір і інсталяція нової екзекутиви і президії та контрольної комісії централі КУК, вручення Шевченківських медаль під час обіду подяки, і закриття конґресу.

Запрошені гості-доповідачі: Прем'єр-міністер вдост. П. Е. Трудо, гості з України Святослав і Ніна Караванські, і д-р М. Марунчак з доповіддю про 40 років праці КУК.

В п'ятницю 10 жовтня 1980 — паралельні конференції: Комітет Українок Канади, панель молоді зорганізований СУСК-ом, шкільна централя КЦУШР, Кооперативна Рада, Ветеранські Організації, ОУК-Підпр. і Професіоналістів, Суспільна Служба, І-ша Див. УНА, та інші організації. Деякі з тих конференцій будуть продовжуватись в неділю рано.

Реєстраційна оплата для делеґатів і гостей $60.00 від особи, що покриває: конґресові матеріяли, конґресовий бенкет, симфонічний концерт, обід Подяки і книгу конґресу. Делеґати СУСК та інших молодіжних організацій одержать зворот по $10.00 від делеґата після провірення листи їх делеґацій.

Готель: Вінніпеґ Інн, телефон (204) 957-1350. Спеціяльна ціна за кімнату на добу $35.00 для одної особи чи для двох осіб у тій самій кімнаті.

ПІДТРИМАЙМО ЩЕДРИМИ ДАТКАМИ
13-ий Конґрес у Вінніпеґу
11, 12 і 13 ЖОВТНЯ 1980,
який відзначить
40-РІЧЧЯ ПРАЦІ КУК

Комітет Українців Канади
Централя

УЧАСТЬ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ

Зокрема Петро Григоренко говорив про ув'язнених членів ПЕН-Клюбу Миколу Руденка, Вячеслава Чорновола та Василя Стуса. Петро Григоренко також говорив про Юрія Бадзя і прочитав листа його дружини, Світляни Кириченко, про суд над її чоловіком. Юрія Бадзя, автора філософсько-соціологічного трактата „Право жити" засудили за написання цього трактата на сім років ув'язнення і п'ять років заслання. За пропозицією голови норвезького осередку ПЕН-Клюбу Йогана Вокха, Юрія Бадзя одноголосно обрано на почесного члена ПЕН-Клюбу.

ДЕЩО З ДІЯЛЬНОСТИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ О.П. Д.Ц.

Як ми давніше повідомляли 18-го червня 1979 р. ОП ДЦ УНР в Канаді стало членом Централі КУК, а 28-29-го червня 1980 р. на пленарній Сесії Президії СКВУ було прийнято в члени СКВУ. Тепер ми маємо рівноправний голос у цих найвищих суспільно-громадських організаціях і мусимо використати цю можливість.

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛІВ ОП ДЦ УНР В КАНАДІ

МОНТРЕАЛ: 14-го червня 1980 р. відбулися Загальні Збори Відділу. Головою Зборів був проф. д-р Я. Рудницький, віцепрем'єр Уряду УНР. На Голову Відділу переобрано мґр. Є. Оборонова, члена Президії УНРади.

ТОРОНТО: 15-го червня 1980 р. відбулися Загальні Збори Відділу, на яких на Голову перевибрано п. А. Степанюка, члена П-цтва В.О. УНРади. Вітаємо щиро обох переобраних Голів та бажаємо їм дальших успіхів. З жалем повідомляємо про наглий відхід у вічність активного члена Відділу Торонта, св. пам. П. Богаткевича, що упокоївся 15-го червня 1980 р.

За Головну Управу ОП ДЦ УНР в Канаді:

Д-р Г. Янішевська, голова
Д-р Зоя Плітас, кор. секр.

Члени Української Гельсінкської Групи

Члени-основоположники

ОЛЕСЬ БЕРДНИК: письменник-фантаст, попередньо ув'язнений у 1949-56 рр. Заарештований у березні 1979 р. й засуджений у грудні на 6 років ув'язнення і 3 роки заслання.

ПЕТРО ГРИГОРЕНКО: генерал-майор Червоної армії, запроторений у психіятричні лікарні довше як 5 років за діяльність в обороні прав людини. Йому дозволено виїхати з СССР на лікування; відтак його позбавлено совєтського громадянства і він опинився на примусовому засланні.

ІВАН КАНДИБА: адвокат, засуджений 1961 р. на 15 років ув'язнення разом з Левком Лук'яненком. Перебуває під „адміністративним наглядом", що зобов'язує його зголошуватися до міліції й обмежувати особисті зустрічі.

ЛЕВКО ЛУК'ЯНЕНКО: адвокат, засуджений 1961 р. на 15 років ув'язнення за опрацювання програми Української Селянсько-Робітничої Партії. Вдруге засуджений у липні 1978 р. на 10 років ув'язнення і 5 років заслання.

МИРОСЛАВ МАРИНОВИЧ: інженер-електронік, засуджений у березні 1977 р. на 7 років ув'язнення і 5 років заслання.

МИКОЛА МАТУСЕВИЧ: історик, засуджений разом з Мариновичем на той сам строк.

ОКСАНА МЕШКО: попередньо ув'язнена у 1947-56 рр.; мати політичного в'язня Олександра Сергієнка.

МИКОЛА РУДЕНКО: письменник, член совєтського відділу Міжнародньої Амнестії; голова Української Гельсінкської Групи. Засуджений у липні 1977 р. на 7 років ув'язнення і 5 років заслання.

НІНА СТРОКАТА: мікробіолог; ув'язнена впродовж 4 років за захист чоловіка, Святослава Караванського, з яким виеміґрувала на Захід у листопаді 1979 р.

ОЛЕКСА ТИХИЙ: учитель, колишній політичний в'язень (1957-64 рр.); засуджений у липні 1977 р. на 10 років ув'язнення і 5 років заслання.

Члени

ПЕТРО ВІНС: син баптистського пастора Георгія Вінса. Засуджений у квітні 1978 р. на рік ув'язнення. Побитий і ранений ножем за спробу зустрінутися з урядовцями американського консульства у Києві. Прибув з родиною до США у червні 1979 р.

МИКОЛА ГОРБАЛЬ: музикант і композитор; засуджений 1970 р. на 5 років ув'язнення і 2 роки заслання. Вдруге арештований у жовтні 1979 р.; жде суду.

ВІТАЛІЙ КАЛИНИЧЕНКО: інженер; 1976 р. закінчив 10-річний строк ув'язнення за спробу перейти границю до Фінляндії.

СВЯТОСЛАВ КАРАВАНСЬКИЙ: журналіст, поет, перекладач, довголітній політичний в'язень. Останньо засуджений 1969 р. на 5 років ув'язнення. У листопаді 1979 р. йому дозволено виеміґрувати на Захід з дружиною, Ніною Строкатою.

ЗІНОВІЙ КРАСІВСЬКИЙ: поет; засуджений 1967 р. на 5 років ув'язнення, 7 років табору і 5 років заслання.

ЯРОСЛАВ ЛЕСІВ: гімнаст і вчитель фізкультури; засуджений 1967 р. на 6 років табору і 5 років заслання. Вдруге арештований у листопаді 1979 р.; жде суду.

ЮРІЙ ЛИТВИН: поет, автор неопублікованої праці п.н. **Совєтська держава і совєтська робітнича кляса.** Засуджений 1955 р. на 10 років ув'язнення; у 1974 на три роки. Знову арештований у серпні 1979 р.; засуджений у грудні 1979 р.

ВОЛОДИМИР МАЛИНКОВИЧ: лікар; перебуває під слідством.

ВАСИЛЬ ОВСІЄНКО: учитель; колишній політичний в'язень. Засуджений у лютому 1979 р. на три роки ув'язнення за відмову дозволити чинникам КДБ провести обшук у його квартирі.

ОКСАНА ПОПОВИЧ: вперше засуджена 1944 р. на 10 ркв ув'язнення. Знову арештована 1974 р. й засуджена на 8 років табору і 5 років заслання.

БОГДАН РЕБРИК: робітник; засуджений 1967 р. на три роки ув'язнення, а 1974 р. на 7 років ув'язнення і 3 роки заслання.

о. ВАСИЛЬ РОМАНЮК: український православний священик; ув'язнений в Сибірі від 1955-655 рр. Засуджений 1972 р. на 10 років ув'язнення і 5 років заслання.

ПЕТРО РОЗУМНИЙ: арештований у жовтні 1979 р.; жде суду.

ІРИНА СЕНИК: медсестра поетка; попередньо ув'язнена від 1944-54 рр.; засуджена 1972 р. на 6 років ув'язнення і 3 роки заслання.

ВАСИЛЬ СІЧКО: студент журналістики; арештований з батьком, Петром Січком; жде суду.

ПЕТРО СІЧКО: економіст; попередньо ув'язнений від 1947-57 рр.: арештований у липні 1979 р.; жде суду.

ІВАН СОКУЛЬСЬКИЙ: поет; арештований у червні 1969 р. й засуджений 1970 р. на чотири з половиною років ув'язнення.

ВАСИЛЬ СТРІЛЬЦІВ: учитель англійської мови; 1944 р. у віці 15 р. засуджений на 10 років. Арештований у жовтні 1979 р.; жде суду.

ВАСИЛЬ СТУС: видатний поет і літературний критик; засуджений 1972 р. на 5 років ув'язнення і 3 роки заслання. Став членом Групи зразу після повороту до Києва з заслання на Далекому Сході.

ВЯЧЕСЛАВ ЧОРНОВІЛ: журналіст; редактор відомого збірника п.н. **Лихо з розуму,** в якому задокументовано хвилю арештів у 1965 р.; засуджений за це 1967 р. на 3 роки ув'язнення. Знову засуджений 1973 р. на 5 років ув'язнення і 3 роки заслання.

СТЕФАНІЯ ШАБАТУРА: мистець; засуджена 1972 р. на 5 років ув'язнення і 3 роки заслання.

ДАНИЛО ШУМУК: письменник; довголітній політичний в'язень; останньо засуджений 1972 р. на 10 років ув'язнення особливо суворого режиму і 5 років заслання.

ЮРІЙ ШУХЕВИЧ: довголітній політичний в'язень; уперше засуджений 1948 р. у віці 14 р. на 10 років ув'язнення; останньо засуджений 1972 р. на 10 років ув'язнення і 5 років заслання.

Прихильники

ЮРІЙ БАДЗЬО: філолог, історик; арештований у квітні 1979 р.; засуджений у грудні 1979 р. на 7 років ув'язнення і 5 років заслання.

ЙОСИФ ЗІСЕЛЬС: інженер; арештований у грудні 1978 р.; жде суду.

Помічні завваги до програм дя дитячих садочків

Так багато на руках знаходимо матеріялу і вказівок що до програм та виховання у дитячих садочках, — та все виринають з кожним роком нові потреби, і нові проблеми, над якими треба застановитись.

Нище згадані суґестії, можливо вже практикуються в деяких світличках. Отож звертаємось до учительок і до родичів, яким можуть послужити додаткові вказівки у вихованню наших діточок дошкільного віку.

1. **Релігійне виховання**

Дома і в школі можна пов'язати релігійне і моральне виховання із науковою програмою і забавами: в казочках, в образках, в картинах, в ручнім зайнятті. Наприклад: а) **Ангел Хоронитель** допоміг „Золотокучерявій—Ґолділокс" спастися від трьох ведмедиків. б) **„Білосніжка-Снов Вайт"** розбудилась від довгого сну, бо ґномики молились до Бога і просили рятунку для неї. в) **„Гансел і Ґретел"** і їхні родичі молились до Господа, щоб діти щасливо повернулися додому; і т.п.

ґ) Діточки можуть собі свою власну Ікону зробити в школі, і тримати дома коло ліжечка, для молитви. (Метода: релігійний образок приліпити до „стайрофовм" мисочки, — навколо приліпити український взірець; — витяти з святочних карток).

г) Навчати легенькі **молитви** і релігійні **пісні та вірші** (деякі нище подані).

д) Приводити дітей до **Недільної Школи.** Можна порадитись, щоб в першу неділю що місяця була для дітей коротка проповідь у церкві, і Св. Причастя. Діти можуть принести до Недільної Школи і до церкви свою малу іконку і молитовник, з образочками.

2. **Здоров'я**

Провадити дискусії про добре харчування і здорові зуби, — для дітей, для тварин, пташок, ляльок і т.д. ЩОДНЯ звертати увагу на чисті руки, зуби, тощо, і дякувати Богу за Його дари і здоров'я: (співаємо) „Так ми миємо зуби, личко, ручки, — Так ми миємо зуби кожний день. Так ми дякуємо Богу за здоров'я, Так ми дякуємо Богу за Його любов". (This is the way we wash our teeth . . .)..

3. **Для уваги**

Щоб діти любили і з охотою приходили до САДОЧКУ, конче потрібно міняти програму що 10-15 хвилин, щоб задержати їхнє зацікавлення і їх довільну увагу. Часом учащають соромливі або дуже самостійні діточки, і не беруть участи разом з дітьми у гурті. Вони можуть займатися „роботою" на самоті. В той сам час, їх ум та уха прислуховуються до всього, що діється

в клясі, і дома вони готові і горді повторити все, що чули і бачили в школі... У свій час, коли дитина буде готова, — вона прилучиться до гуртової праці.

4. **Якщо дитина потребує запевнення,** що мама не залишила її (на все), краще мамі чи бабуні засісти собі в кутку читати, або навіть допомогти дітям в деякій ручній роботі. Спокійна без страху дитина, краще включатиметься в забави і програму з іншими дітьми.

5. **Альбом:** Діти дуже люблять мати свій власний „альбом" (скреп бук), в який вони за кожний раз причіпають різні образочки, що учителька приносить — забавки, зірки, ангели, церкви, хрести, звірятка, тощо. Коло образочків можна дати напис великими українськими буквами, — і діти стараються той напис переписати своїми кольоровими олівцями.

6. **Мова:** Одна з найбільших проблем в цей час є те, що не всі діти розуміють українську мову, і мають трудність вимовляти нові для них слова. Тут потрібно уживати різні методи — щоб у приємній забаві діти могли засвоїти українські слова. Наприклад: а) Учителька провадить дітей на „туру" (найкраще щоб в групі було не більш як 10-12). Ходять всі навколо в клясі та оглядають вивішені образочки: забавки, годинник, вікна, таблицю, книжки, тощо, — відтак у коридорах на стінах все оглядають. При помочі учительки, всі повторюють **три рази** разом кожну річ, що вони бачать. (б) Кожна дитина одержує пакуночок або торбинку з несподіванкою. По черзі кожна дитина відкриває пакунок. Всі нетерпеливо чекають і разом кілька разів питають: „Що там є?" Тоді всі називають „несподіванку" і повторюють три рази, напр.: зеркало, м'яч, пес, олівець, тощо. Іншим разом (для відміни) діти закривають очі і з одної великої торбини, щось собі вибирають. І знову всі питають разом: „Що це є?" (три рази), і три рази відповідають називаючи несподіванку. (Дуже популярна гра для дошкілля. Часто діти просять забаву цю повторити. (в) Також є ігри-забави, при яких діти вивчають нові слова: **„Вовк і ягнята"** — Вовк ходить собі попереду, а діти (ягнята) групою ходять за ним, і все питають: „Котра година?" три рази. Вовк відповідає: „Друга" (чи інша) і підносить пальці на показ ч. 2. Тоді вовк далі ходить, а діти за ним знову питають: „Котра година?" Після кількох разів повторення, вовк кричить „Час їсти!" Всі діти тікають, а вовк їх ловить. Кого вовк зловив, той стає також вовком, і ходить попереду — та ловить (дітей) ягнят. Гра продовжується аж всі ягнята стануть вовками (Багато сміху). (г) Інші ігри популярні, де слова пристосовані до музики, яку вони переважно знають. Напр.: „Чи ви бачили дівчину — що робить ось так? І в цей бік, і в той бік „Дід ю ивер сі е Лесі") — або — „Старий Дядьо фарму мав ІЯЙІЯЙОВ!" — іще пісня з рухами до мельодії англійської азбуки: „Маю очка ними бачу, Маю уха ними чую. Маю носик ним нюхаю, маю зуби ними кусаю. Маю ручки ними працюю. Маю ніжки ними танцюю, Маю серце ним кохаю, Маю голос, ним співаю.

(г) Коли діти йдуть на перерву, вони стають рядочком **„роблять параду",** і співають: „Гей там на горі", або „Гей до школи школярі" (слова при кінці). Під час перекуски, при однім столику, діти разом говорять молитву: „Благослови Боже нашу поживу, і всіх що її споживатимуть!" — або — „Ангеле Божий", чи „Отче наш".

УВАГА — Дуже часто дитина неохоча до співу, до молитви, до розмови, — не відповідає на питання. Тут стають у пригоді „папетс" — ляльки. Коли лялька, або песик, сова, жаба, котик, вивірка, — заговорить до дітей, — зараз є жива реакція. Діти охоче відповідають, моляться, говорять, коли лялька їх провадить до розмови.

(д) Дуже помічні є стрічки (тасьми), записані учителькою. Все що учителька бажає дітей навчити, вона записує на стрічці. Тоді під час ручних робіт, діти прислуховуються і навіть підспівують в той сам час, коли ручки заняті іншою роботою. Ці програми на тасьмі, родичі радо собі або переписують або купують в учительки, для вжитку дома. Тато, мама, і вся родина вивчають молитву, вірш, пісні, на стрічці, і дітям допомагають. Дітей можна також заохотити до співу і віршів, коли вони стають біля мікрофону, і учителька їх записує на стрічку. Дитячі пластинки як „Качечка Прачечка", „Пісні і Казки", „Співайте разом з нами", і інші, додають веселий настрій у дитячій клясі. При музиці краща атмосфера, приємно впливає на дітей, і в той сам час вони заучують українські пісні.

Чи батьки знають що — вік дошкілля дуже коротко триває, — що в цей час дитина найбільше розвивається, — ТОМУ НЕ МОЖНА ЙОГО ЗМАРНУВАТИ? — що рідна хата в першу міру мусить прищепити любов до українських традицій і мови; що школа, Церква і організація, можуть лише ДОПОМОГТИ батькам

Це голови п'ятьох провінційних екзекутив Союзу Українок Канади — зліва направо: добр. Юстина Лучак — Манітоба, Мирослава Фербей Альберта, Анна Холод — Саскачеван, Юлія Головата — Східня Канада, Марія Вакалюк — Бріт. Колюмбія. Світлина взята під час Українського Тижня в Саскатуні в травні 1980 року.

у виховані дітей, що діти можуть багато скористати на літніх курсах і оселях; що родичі можуть рівнож собі скріпити знання української мови, заслухуючи лекції в Рідній Школі або на курсах.

ЩАСЛИВІ ті родини, що мають БАБУНЮ і ДІДУСЯ, які передають своїм дітям і внукам мову, традиції, які так потрібно зберегти в своїй рідній хатині.

РОДИЧІ! Якщо немає можливості посилати Вашу дитину до садочка, — організуйте світличку вдома. Дайте Вашій дитині фундамент, який послужить їй на ціле життя, і вона буде Вам вічно вдячна. Їм так ТЯЖКО, АЖ СУМНО, вивчати українську мову, якщо вона вдома не уживається. ДОПОМОЖІТЬ СВОЇМ ДІТЯМ! ГОВОРІТЬ ДОМА ПО УКРАІНСЬКОМУ! Ви є ВІДПОВІДАЛЬНІ за виховання своїх дітей. Не позбавляйте їх можливості виховуватись у своїм рідним оточенні. Неможливо іншим способом навчитися мови, як тільки прикладом та практикою. Відчуття приналежности та гордости національної, неможливо засвоїти інакше, ніж прикладом батьків і практикою. НЕ ЗАБУВАЙМО, що в дошкільному віці найважливішим ПСИХІЧНИМ процесом є намагання дитини утотожнювати себе зі своїми батьками. Тому, якщо батьки не дають доброго прикладу вдома, не повинні нарікати на своїх дітей.

Музика — пісня — діти. Любов до музики є в дитині така природна, як любов до гри. Вже в наймолодшому віці, дитина до музики ритмічно стукає, „танцює" чи гойдається, і захоплена гарною мельодією, радіє та веселиться. Наш славний композитор С. Людкевич пише: „Значення співу у вихованні полягає в розвитку слуху, голосу, зміцненні враження поетичного образу, про який говориться в пісні, чим формується також почуття і розуміння краси. Через пісню запам'ятовує собі дитина звороти бесіди, характеристичні вислови, а тим самим у неї розвивається пам'ять і полегшується наука рідної мови".

Микола Лисенко з великою любов'ю працював над піснями для дітей. Він прагнув через них познайомити дітей з багатогранним життям українського народу.

В садочку діти до музики — роблять ритмічні руханки, співають, танцюють, забавляються і вивчають мову). До концертових виступів можна з'єднати Садочок і Першу клясу до спільної програми. Це дасть дітям сильнішу підпору, і відвагу, щоб вони не чулись розгублені на сцені).

Союз Українок Канади, від самих початків свойого існування, постійно закликає батьків і членкинь по всіх наших відділах, зацікавитись **Садочками** і **Шкільництвом** при своїх громадах, і дати повну кооперацію і поміч учителям і Батьківським комітетам при вихованню наших українських дітей.

Гей до школи школярі, до школи спішім, Там улавку посідаймо, тай тихо сидім.
Там будемо вчитися, гарненько писать, вірші, пісні, казочки, будемо читать.

— — —

Боже Отче, глянь на діти, На дрібненькі Твої квіти,
Світи сонце із звіздами, над малими діточками.

Галина Мельник
Референтка Садочків Союзу Українок Канади

ДОБРИЙ ПРИКЛАД ДО НАСЛІДУВАННЯ

КЕЛҐАРИ, Альберта. Пані Єлена Коваль з дому Романюк, народилась в Буковині в селі Малий Кучерив. Донька Піонерів, яка приїхала трирічною дитиною зі своєю мамою Параскевією до тата в Монтреалі, який в 1910-12 роках проживав там.

Після деякого часу, переїздять в околицю Шіго в Саскачевані, де набувають свою власну землю, та з великим завзяттям беруться до праці, а по якомусь часі набувають і другу фарму. До початкової школи почала ходити у Шіго, де її закінчила. Вчилися тільки восени й на весні, через зиму школа була закрита, через великі сніги, та морози. З дитинства по своїй силі, працювала з родичами на фармі, а зимовими вечорами, добра мама, вчила своїх дітей писати і читати по українському. Згадує пані Коваль: ,що прийшла додому зі школи пізно, вдома дістала, а рано як спізнилась до школи, у школі дістала". До школи було три милі і треба було йти пішки. Згадує те дитинство з усмішкою на лиці бо каже вона: „навчали мене як добре треба у світі жити". Минуло п'ятнадцять літ у липні, а в листопаді вийшла заміж за Михайла Коваля, який був вдівцем і мав четверо дітей. Найстарша дитина мала п'ять і пів, а наймолодша рік і пів. Тяжко було молодій жінці доглядати діточок, бо зими були тяжкі, хатина на горбі дуже холодна, мусіла йти шукати дров, щоб нагріти хату. В літі помагала чоловікові на фармі, та мусіла доглянути дітей і господарку. Ось таке було життя молодих наших дівчат, без жодних вигод і без роскошів, а в додатку все було рентоване. Діти попідростали пішли до школи, добра мама, хоч і не рідна, до роботи не заставляла, жаліла сиріт і хотіла щоб вчились. Доньки покінчили школи і вже вчителювали і сини покінчили вищі школи, а мама з татом лишились дальше на фармі. Вже було більше часу і пані Єлена Коваль присвячує більше часу в Союзі Українок Канади ім. Св. Ольги в Айтуні, Саск., де й була довголітньою головою. Покійний М. Коваль був секретарем громади, та старшим братом. Обоє були національно свідомі і з великою посвятою працювали. В 1945 році переїздять до Британської Колюмбії до містечка Ливінґтон, де почали працю біля бараболі, та заробляли: пан Коваль 40 центів, а пані Коваль 30 ц. на годину з того сплачували довги залеглі за фарми в Саскачевані. В скорому часі почалась будова церкви у Вернон і панство Ковалі записуються

Пані Єлена Коваль, довголітня читачка журнала та його прихильниця призначила у своєму завіщанні королівський дар на „Промінь". Пані Коваль неодноразово помагала йому своїми пожертвами та придбанням нових передплатниць.

в членство, а пані Коваль до Жіночого товариства. Помагали по своїй спроможності, а коли церква була збудована купили килим.

В 1953 році переїздять до міста Келґари, Альберта, до старшого сина. По якомусь часі набувають на сплати свій власний дім. Здоров'я М. Коваля було підірване і тільки доглядав дім, а пані Коваль пішла до праці, щоб було чим сплачувати довги. Тут у Келґарах обоє стали активні в громаді. Покійний М. Коваль усе був улюбленим старшим братом, всі священики, які були в той час любили милого, лагідного і дуже побожного старшого брата. Пані Єлена Коваль стала великою допомогою у праці жіночого товариства. Живучи далеко від церкви, яку дуже любили, постановили купити хату ближче церкви, а коли громада буде розбудовуватись відпустити громаді. Думки Покійного здійснилися, бо через 14 літ громада задумала будувати Культурний Осередок і якраз потребувала тої землі. Бл. п. М. Коваль відпродує громаді свою хату за ту саму ціну, що купив, хоча в той час вартість була подвійна. Не довго Покійний тішився здобутками громади, бо 1977 року відходить у Вічність, залишаючи по собі добрі спогади, як жертвенного члена Громади. Залишилась його вірна дружина, яка суціло віддалась праці при жіночому

товаристві і церкві. Пожертвувала до Культурного Осередку машину до мішення тіста в сумі біля чотирьох тисяч долярів, на церкву і на Культурний Осередок подарувала поверх $50 тисяч. Пані Коваль з великою самопосвятою працювала постійно з жінками в кухні, щоб допомогти в сплаті довгу. За молодих літ прийшлось тяжко працювати, але наші Піонерки були загартовані, мали велику віру в Бога, любили все своє українське і шанували чуже. Не раз пані Коваль згадує свою Покійну Маму, яка навчала їх жити по Божому, по Правді і з цією правдою, і з вірою в краще, Бог допоміг їм. Їх здобутки принесли їм велику користь. Пані Коваль постановила обділити ними усі наші українські установи, а найбільше призначила на нашу рідну Українську Православну Церкву, взагалі на усі Церкви, які будуть зберігати українську мову, мову наших дідів і прадідів, щоб Консисторія з їх фонду допомагала тим Громадам. Не забула вона і за наш дорогий журнал „Промінь", щоб і надалі він був тим промінчиком, що розганяє темряву, а в нас, каже пані Коваль, ще багато ходить у темряві, бо не читають його і в свому Завіщанні призначила $5,000.00 на розбудову і підтримку журналу.

В імені всього нашого свідомого жіноцтва, складаю Вам щиру подяку, як українка, бо люблю і ціню все те, що й Ви. 28-го липня 1980 року сповнилось Вам, Дорога пані Коваль, 71 рік Вашого трудолюбивого життя, який же я дам Вам дарунок? Ви скромні і кажете, що все маєте. Нехай же цих пару скромних рядків написаних про Вас, буде тим скромним дарунком. На Многії Літа!

Приятелка.

В тім є щось героїчне, коли хтось не ломиться й буває сильніший від своєї долі.

(О. Кобилянська)

— — —

Яке глибоке щастя — жить,
Буть гдним імени людини,
Народу й людськості служить.

(М. Рильський)

— — —

Багато багачів не є панами, але невільниками своїх багатств; і чим більше хто любить багатство, тим більшим є невільником.

Байдужність — непримиримий ворог доброти. Вона отруює людське серце, нищить найшляхетніші риси душі.

(З напису на міській ратуші в Празі)

Молоді мистецькі сили

В рамках наших „Вістей" ми не раз з гордістю згадуємо про нові підростаючі сили в рядах наших професіоналістів, підприємців, мистців, артистів тощо. Це не тільки наша гордість, але єдина наша надія на збереження нашої української ідентичности в Канаді. Всі ці „нові" сили це вже народженці Канади. Багато з них, навіть сини і доньки найновішої імігрції, які входять в загально-канадське життя і часто здобувають передові місця. Приклади — Іванка Карасевич, Едвард Іванко, генерали Романів і Андруник, посли, міністри і т.д., а в Монтреалі хочби згадати нашу оперову співачку Анну Чорнодольську, музичні ансамблі, як „Рушничок" або танцювальні, як Маранчука...

Сьогодні хочеться задокументувати інформацію про молоду монтреальську артистку **Христину Мельник** — челістку першого ряду. Христина Леонія Мельник — це донечка Галини і Василя Мельників і прибрана внучка сл. п. о. Володимира і добр. Леонії Слюзарів. (Галина Мельник, кол. Випрук — була їх прибраною донечкою і христина вважає їх за своїх дідуся і бабуню). Христина народилася в Монтреалі. Тут здобула освіту і вибрала собі музичну кар'єру — гра на челло. Закінчила музичні студії і вже виступала з успіхом з різними симфонічними оркестрами і групами.

Цього року, 30 січня, вона вже втрете виступала (два рази з квартетом а третій раз з квінтетом) в концертах, що були організовані професійним музичним товариством „Женес Музікаль де Канада" і комерційними Т-вами „Кейс Попюлер Дежарден" та „Комплекс Дежарден". Концерти передавались через радіо Сі-Бі-Сі і на телебаченні, 10 лютого пожертвувала вона програму для української громади на концерті Свята Героїнь, що організували прихильниці СФУЖО.

Христина закінчила Квебекську Музичну Консерваторію, а до того додатково студії на Торонтонському університеті, у Франції, в Італії та Нью Йорку. Між її вчителями знаходимо таких професорів музики світової слави, як Ґій Фело, Тортеліє, Владимір Орлов та інші. Вона була першою челісткою в Симфонічній оркестрі Тандер Бей і грала в оркестрах Гамільтону, Кіченер, Торонто і Монтреалю. З одними чи другими їздили по Канаді і Америці.

Дніпрова Чайка

Кілька слів про письменницю

Дніпрова Чайка це прибране літературне прізвище Людмили Березини Василевської, одної з видатних письменниць України кінця XIX і початку XX ст.

Народилась Людмила Березина 1861 року на Херсонщині в селі Збуріївці в священичій родині. Освіту здобула в дівочій гімназії в Одесі. По скінченні школи учителювала в народній школі. Одружилась з Теофаном Василевським урядовцем-статистом Херсонського Земства. В Херсоні познайомилась Людмила Березина Василевська з родинами Д. Марковича та Олександра Русова.

Творчість Дніпрової чайки різноманітна. Вона писала вірші оповідання, деякі нариси, такі як „Скеля", „Дівчина Чайка", „Дивний Ткач", це символіка, поезія в прозі, для дітей лібретто дитячих опер „Коза-Дереза", „Зима і Весна". Так само лірика „Дніпрової Чайки" відзначається різноманітністю тем — особистих і громадських. Оповідання її насичені красою природи та живими образами дій. Одинокий, мабуть, том „Дніпрова Чайка", твори появились друком в Києві у видавництві Художньої Літератури 1960 року.

ШПАКИ

Чудовий та пишний вирій!

А саме шпачине усе мимоволі тягне на північ. Обридли сі калами, струнькі кипариси, рясні апельсини, цитрини, обридло пекуче сонце та жовті піски, піраміди шпичасті, обрид навіть Ніл доброчинний та й синє безкрає розкішне море...

За морем далеким, за Чорним, у вогкій прохолоді синіють ліси та гайочки, балки простяглися смужками по рівних зелених степах, рябіють кертаті смугасті ниви і села втопають у пишних садках.

Обридли сі кактуси, мертві страшидла, сі вічнозелені пальми!

Чорнобіль та м'ята, барвінок та рута, калина, верба над водою, вишневий садок над ставочком, солом'яні стріхи та чорна пухка рілля — все сниться щоночі шпакові. А сонце ще дужче пече! А з рідної півночі вітер поганий зовсім перестав подихати. Не видержить серце пташине! Зібрався гурток і полинув, зачувши прикмети весни в Україні коханій.

Линуть, спішать, поспішають!

Уже недалечко, вже море позаду... степи розляглися, зеленії вруна шковкові... сніг де не де лиш біліє, водиця шемріе-говорить і будить оспалую землю.

Скінчилась путь.

Подорожні розбились на зграї, і кожна до рідних осель полетіла.

Посіли на гіллях, ще голих, шпаки, і веселе вітання весні молодій залунало повсюди.

Люди радіють, травиця зелена сміється до сонця а гіва, набравшися духу, вся: враз розцвілася, ліщина її доганяє, в котиках срібних рясніє верба, бузина і собі наливає свої кострубаті бруньки.

Голосить-радіє пташача громада!

Лиш круки дзюбаті та сиві діди не радіють, віщують недобре та гудять весну скороспілку.

— Гей-гей-ге-ге-ей! — заводить шпачок, мов орач біля плуга, ірже, мов лошатко, пищить, мов малі гусенята, регоче та плеще крильцями.

Радіють і бавляться діти під весняний той спів.

А чорнії ґави та круки усе походжають поважно, на захід червоний чогось поглядають та крячуть зловрого. Налинув із півночі вітер, замовкли струмки балакучі, зчорніла зелена травиця, сховались кузки червоненькі. Насунула сивая хмара, і сніг наче з торби посипав.

Всю ніч лютувала негода, всю ніч розганяла співучих весняних гостей: з кубелець, із стріх та шпачкарень загнала у шпари тісні, на горища, в хлівці, повітки. І, трусячись, мокрі, холодні, голодні, чекають шпаки спасенного ранку.

І ранок настав.

На високе чистеє небо бризнула яснорожева зірниця, випливло сонце за нею, випливло біле, холодне. Обіч сердитого сонця, неначе сторожа грізна, устали злотисті стовпи.

Струснув бородою мороз, пішов до землі — кувати — кріпити мости крижані.

А бідні пташки посідали на шлях і голосно щиро красу вихваляли, лиш сонця благали, щоб глянуло тепло-привітно на рідний окривджений край.

Даремне!

Мороз усе дужчав, а сонце ще вище підбилось, ласки, проте, не дало.

Земля скам'яніла, ріка заніміла...

По гіллях обмерзлих скакали шпаки та все

щебетали...

Сонце сховалось за хмару. Сніг з неї густо посипав, мочить шпачинії крила, очі ясні засипає, голі ніжки холодить, вкрив і шляхи, і двори, і нічим шпакам підживитись. Голодні-холодні стрибають вони та щебечуть.

А сніг усе пада та пада...

Гусак подивився й регоче.

Качки закахикали разом й глузливо.

Індик наче німець кругом походжає, надувся і хоче промову до жевжиків бідних почати, та круглого слова ніяк не знайде і від злості шаріє й синіє. Кругом цвіриньчать горобці-сміхуни, сорока скрегоче нову побрехеньку, пава підсіла й образливо ганьбить, що рано занадто вернулись у рідну в кайданах закуту країну.

Повні надії та віри, повні кохання до рідного краю, тремтючи від холоду співом про весну шпаки сповіщають...

А сніг усе пада, все пада...

ДІВЧИНА ЧАЙКА

На Чорному морі є острів суворий, німий: червоная скеля на буйнім зеленім роздоллі одна піднімається вгору червоним шпилем. Не купчаться білії хати по ній, і лист кучерявий її не вкриває, одна тільки стежка зелена збігає по ній: то течійка води весняної прорила червоную глину і вся обросла оксамитом-травою, а далі все мертво, все глухо... Та ніби не все: отамо, на самому розі, над морем, де вічно лютує сивий бурун, на самім тім розі горить по ночах якийсь вогник, удень же чайки сіренькі в'ються, кигичуть над морем. Що то за скеля, і що то за вогник, і за що так люблять чайки ту суворую скелю?

Давно колись, кажуть, на острів той дикий прибув чоловік з невідомих країв. Десь доля лихая вганяла за ним по всім світі що він не знайшов ніде інде притулку. Маленьке дитятко та вбогії вжитки виніс з човна, заліз у печеру і став собі жити. Як жив, чим живився він іспершу, — про те невідомо нікому. Згодом дізналися люди, яка була щира душа у того чоловіка: щоночі вогнище велике він розкладав, щоб далеко палало-значило, щоб ті кораблі та суденця, що бігли по хвилях зелених, минали безпечно суворе каміня та банки лихі, потаємні, коли ж розбивалося судно, він сам на маленькому човні сміливо кидався у море нещасних пливців рятувати. І вдячнії люди охоче давали йому великі дари — і гроші й скарби, що возили на тих кораблях; нічого не брав чужоземець, лиш трошки харчів на прожиток та дрова, та смолу, щоб ними вогнище живити. І скоро дізналися всі про діда чудного, прозвали його „морським буслом", дізнали й про його дитину, котру, мов русалку, хвилі морські колихали-пестили, котру й каміння німе, і ревуча буря жаліли-втішали. І виросла дивно хороша дочка у старого: біла, мов піна морська, як кушір, кучерявії коси вкривали її по коліна, а очі блакитні світились, як море у ранішній час, а зуби блищали, мов перла з-під вуст коралових. Нічого вона не боялась: ні бурі, ні грому, ні грізної хвилі, бо море було їй як рідне. І сміливо дівчина кидалась з батьком укупі, як часом траплялось когось рятувати, і тільки до кого торкнеться вона, — того не займає розлючене море.

От раз, накупавшись уволю, дівчина тихо заснула на теплім пісочку (а море тоді щось мовчало-дрімало; і спить вона й чує, — щось-то шепоче; а то між камінням забралося троє: птиця-бабич торбоноса, свинка морська та рибонька-золоті пера. Рибонька й каже:

— Винесу я з глибині перлів, коралів, ясних самоцвітів за те, що вона рятувала мене: лежала я, бідна, на банці — хвилі сердиті закинули дуже далеко, пекло мене сонце, посмажило зябра, крутився надо мною мартин білоперий та хижий, і з ним моя смерть наближалась. Ся ж добра дитина взяла мене в руки, всміхнулась привітно і тихо пустила у море, — й я знов ожила.

— Я її вивчу так плавать, пірнати, водити веселих танків, таких їй чудових казок розкажу, — промовила свинка морська, — за те, що вона, моя добра, годує мене, ділиться щиро зо мною харчами, не раз би вже й здохла, якби не вона.

— А я їй, — озвалась задумана птиця-бабич, — я їй скажу новину, та таку, якої ніхто ще не знає. Була я за морем далеко і чула: прибудуть сюди кораблі та галери, на тих кораблях та галерах люде чудні: завзяті ,чубаті (їх звуть козаками), нікого вони не бояться і мореві навіть старому дари не дарують, як інші купці-мореплавці, лиш веслами часто січуть-зневажають. І море сердите поклало свій гнів на чубатих, і доля лиха присудила усіх потопити, побити і скарб їх віддати камінням та банкам, та всім нам, морським челядинцям. Великої тайни ніхто ще не знає, лиш їй, милосердній, повинна я все розказати, за те, що вона і мене зрятувала: злочинець якийсь пере-

бив мені стрілкою крила, і я помирала на хвилях зелених: ся ж дівчина мила впіймала мене, замовила кров і якогось там зілля приклала та все годувала-гляділа, аж поки загоїлись крила. За те розкажу їй сю тайну велику...

— Мовчи! — зашумли, прокинувшись, хвилі. — Мовчи, не твоє-бо то діло: не сміє ніхто дізнатись про волю великого моря, не сміє ніхто сперечатися з грізним!

Кинулись хвилі до скелі-каміння, сердито бурчать поміж ними. Злякана свинка і рибка пірнули на дно, а птиця-бабич ізнялась, полетіла. Та пізно прокинулись хвилі: дівчина вчула, скочила раптом і кличе: „Вернися, птице-бабичу, вернися, усе розкажи до ладу, не треба ні перлів, ні коралів, ані казок чарівних, ні таночків, краще мені розкажи до ладу, щоб я знала, звідки чубатих отих виглядати, як безталанних з біди визволяти".

А море лютує, а море реве: „Мовчи, не питайся, дурненька дитино! Корись, не змагайся ти з морем, — тяжко-бо море карає!"

А дівчина дума: „Байдуже! Ревіть собі, хвилі зелені, чорнійте од злості, казіться! А я не оддам на поталу людей тих відважних, я вирву із пельки у хижого моря своїх безталанних братів! Лиш батькові й слова не писну, бо він вже старенький, незмога йому вже боротись, а буде велика негода, я бачу".

І день догорів, і сонце пірнуло у море. Настала великая тиша. Лиш в темряві чути, як дід бубонить та збирається варту ночну одбувати. Дочка попрощалася з батьком, лягла у печері. А тільки старий заходився з вогнищем, вона зараз в човник стрибнула, усе зготувала, назброїлась — бурі чекає.

Ще море спокійне, а там щось далеко гуде: то спільничка моря — хмара грозова — йде, і моргає страшними очима, і темними крилами віє на дрібнії зорі, і гаснуть ті зорі од жаху. Ось вітер, її посланець, налетів, засвистав, хоче вогнище згасити. Та дід догадався, підкинув смоли, — розгорілось вогнище ще дужче. І вітер назад, засоромившись, плинув, і стало все тихо... Знову і ближче ревнула грозовая хмара, і цілая зграя хижих вітрів закрутилась, завила, штовхнула під боки соннії хвилі. Хвилі безладно метнулись до скелі — скеля шпурнула на їх камінцями — хижо вони проковтнули гостинці і кинулись знову до скелі. А хмара находить, і грім гуркотить, і блискавка хижо моргає, і буря жене-підганяє нещасні галери: щогли ламає, вітрила дере, купає у хвилях солоних. Та борються з морем відважні гребці, не подаються чубаті! І ось надігнало їх море, ось розгойдало страшенно і кинуло просто до скелі — і скеля завила, як хижа звірюка, побачивши ласую здобич! І око не вспіло зморгнути — вщент всі галери побиті! Дівчина страху не знає, дівчина плава, керує човном, вихоплює сміливо втопників з моря і жваво на берег безпечний виносить. Вже їх чимало на березі стало, — ще більше їх гине у морі. А дівчина втоми не знає, дівчина й слухать не хоче, що море їй грізно гукає: „Гей, одступись, не змагайся зо мною! Здобич моя — не оддам я даремне! Геть, одступись, необачна! Доля страшна покарає тебе, — одступись-бо!"

Байдуже — дівка не слуха! Кинулася хвиля страшенна, утлого човника міцно вхопила, кинула геть аж за банку, розбила, неначе лушпайку. Двчина плаче; плаче вона не од болю, плаче вона не од страху, не за човном вона плаче; жаль їй великий, що нічим вже їй рятувати безщасних: „Ні! таки спробую ще раз!" Миттю одежу зорвала з себе і кинулась просто у море. Не зглянулось гнівнеє море: хижо коханку свою проглинуло. Та зглянулась праведна доля: смерті собі не знайшла жалібниця відважна: чайкою сірою з моря спурхнула і з гірким плачем полетіла над морем... А дід і не знав що дочка поробляє, та ті козаки, що вона зрятувала, сказали йому. З горя, з розпуки дід, як розводив вогнище, так в його і кинувся просто. Згибли і дід, і дочка, та загибли не зовсім: щоночі вогник на скелі блукає, а сірі чайки без ліку розплодились на скелі, літають над морем та плачуть-кигичуть лиш тільки зачують хижую бурю, звіщають пливців-мореходців та свідчать про давню давнину, про славную дівчину-чайку.

Дніпрова Чайка

Здобув другу нагороду

Андрійко Місяк

Це Андрійко Місяк, член молодшого відділу СУМК у Вінніпеґу здобув другу нагороду в компетиції ручних мистецьких виробів.

Такі змагання для шкільної молоді на закінчення шкільного року зорганізувало Манітобське Сільсько-Господарське Т о в ариство (Manitoba Agricultural Society), які відбулися в Брендоні 13 і 14 червня 1980.

Андрійко Місяк, студент Ст. Джонс Джуніор Гай Скул, який вчащає і на кляси ручних виробів зголосився до контесту. Це була його велика таємниця, про яку ніхто не мав права знати, ані в школі, ані вдома. І щойно між проголошеними прізвищами появилось і Андрійкове та справило багато радости мамі і татові. Це чудова в гармонійних кольорах мініятюрна подушечка вишита українським хрестиковим взором. Це було щось інше від всіх контестів, щось його власне пов'язане з далекою Україною . . .

Андрійко Місяк є сином п-ва Павла і Вікторії Місяків, студент 9-тої кляси Джуніор Гай Скул. Поруч всіх інших шкільних предметів Андрійко цікавиться клясами з домашньої економіки. Він є актвним членом молодшого СУМК при Катедрі Пресв. Тройці, співає в молодечому хорі при Катедрі і прислуговує в церкві як вівтарний юнак. Він також є членом Вінніпезького Хлопячого Хору. Минулого року виступав у шкльній опереті "Anna of Green Gables".

Вітаємо Андрійка з заслуженою нагородою та бажаємо йому ще багато таких секретних нагород здобути на радість батькам та вінніпезьким сумківцям.

ЛІТНІ КУРСИ В САСКАТУНІ

Літні Курси в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні закінчилися гарним концертом студентів у п'ятницю, 8 серпня в залі Кванц Театрі, на площі університету. Було багато людей з міста на концерті, також були родичі з інших провінцій: Манітоби, Алберти й Бритиш Колюмбії. Декотрі родичі приїхали автами, щоб забрати своїх дітей додому.

Через 5 тижнів провадилася дуже інтенсивна українська програма — Українознавство, українська пісня, українська музика, українські танки й всі студенти дійсно старалися розмовляти українською мовою. Атмосфера була українська й весела. Кожного вечора був Молебень, в якому брали участь студенти.

У четвер, день перед концертом, відбувся бенкет в Інституті, де М. Сорокан, голова Дирекції Інституту, коротко промовляв до всіх студентів, яким він ґратулював, що не жалували своїх вакацій і прибули з охотою на Літні Курси та заохочував всіх говорити українською мовою, де лише можливо.

З старшої молоді з Оттави, які були у проводі Літніх Курсів були Максим Лисак, студент Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу, був викладачем релігії і української історії на курсах. Ігор Кодак з Оттави, студент університету в Оттаві вчив українські танки. Нестор Войчишин, студент університету в Оттаві — спорт, К. Гишка й Ганя Іван — українська вишиванка. Всі вони гарно говорять українською мовою.

Учителями акредитованих українських кляс були пані С. Ґруза пані В. Боднар і пані С. Майл.

Всі точки програми концерту студенти виконали дуже добре.

Пані Шолтер відкрила концерт влучними замітками про курси, студентів і учителів. Співу вчила Мелодія Меклейн і Максим Лисак, українські танки Ганя Іван і Ігор Кодак: гра на бандурах Катруся Клапоущак.

На закінчення концерту промовляв ректор Інституту Ф. І. Кіндрачук, дякуючи всім студентам, учителям і пані Шолтер.

Проси слова тільки тоді, коли хочеш подарувати слухачам думку, а не балаканину.

Toronto raised $1,000.00 for Amnesty International

The following article is a partial excerpt of a statement read by Canadian author, Margaret Atwood, as an introduction to the Sylvia Tyson concert for Amnesty International held in Toronto, December 7, 1979. The concert raised $1,000 for Amnesty International. The article appeared in the February 1980 Amnesty International Canadian Bulletin.

"It's interested me over the years to observe the progress of my artistic contemporaries, and to note how often our political thinking takes similar directions. In the early 60's neither Syl via nor I had ever heard of Amnesty International; most people then did not feel there was any connection between art and politics. Yet here we are, in 1979, both involved in Amnesty International, and I suspect for similar reasons. Artist' concern for the preservation of freedom of expression is not entirely disinterested. When a totalitarian regime of any political stamp takes over a country, one of its first acts is always to silence any voices but those it authorizes itself. The first to be stood up against the wall are those whose function it is to use words: writers, singers, television and radio broadcasters. Next, you'll be interested to know, come lawyers, so if there are any lawyers in the audience who haven't already joined Amnesty, I suggest they do so at once. Next come trade union leaders. With the advokates of free speech, fair trial and fair deals dead or locked up, a reign of terror and exploitation can begin in earnest. It is the aim of Amnesty to give voice to those whose voices have been taken away from them, and it is the duty of every citizen who lives in a country where voices are taken for granted to at least listen to what those silent voices have to say."... "I would like to say a little about my own involvement with Amnesty.

I recently published a novel, *Life Before Man*, in which one of the characters has a mother who is a member of Amnesty. Her son, Nate, has given up any active interest in politics because he's found it too disillusioning and painful, and has retreated to his cellar where he makes wooden toys. It's a measure of the ethical bankruptcy of our times that many critics, instead of seeing Nate's mother as a model against which the lack of commitment of the other characters can be judged, took her to be a comic figure involved with absurd causes. It's true that Nate himself sees her as absurd, and irritating as well. Those with no beliefs usually find the beliefs of others eccentric and annoying. The sad truth about Nate is that his attitude, and his dislike of reading the Amnesty newsletter because he finds it too disagreeable, is far more typical of our society than Nate's mother is. If this were not so, Amnesty would have a lot more members and a lot more money than it currently does.

This concert is a benefit for the Canadian Medical Group of Amnesty, one of whose functions is the investigation of torture. Supporting this may at first seem like supporting motherhood, until you realize that one of the things you may be up against is your own government. Amnesty does not make political distinctions; our government does. Boat people, or anyone persecuted under so-called "left" regimes, are kosher; those tortured and imprisoned in, for instance, Chile and Argentina, are not.

Sticking our heads in the sand will not make bad things go away. It takes a lot less courage to fight a war against a clearly-defined enemy than it does to fight against something so nebulous and wide spread as political repression. It takes even more courage to fight against our own sense of futility; the feeling that a neatly-typed and courteously-worded letter of protest can possibly make that much difference. The idealist always looks like a fool to the practical man of affairs.

What we need more of, perhaps, is the courage to look like fools.

In this particular cause, I couldn't care less who thinks I'm a fool. You must share a little of that, or you would not be here. There are various kinds of courage, and the woman (Sylvia Tyson) who has donated her time, her name and her art tonight has all of them."

Sent in by *Helen Raycheba*, Convenor of International Affairs, of the Ukrainian Women's Association of Canada, Edmonton, Alberta.

AN ODYSSEY OF CANADIAN ARCHIVAL HEIRLOOMS ENDS

Ottawa, July 16, 1980 — For years rumours circulated in the archival community of the existence of an exceedingly rich and important collection of Canadian records hidden in the underground vaults of an American archival repository. The exact nature of the collection was unknown, except that it consisted of papers assembled by three prominent individuals who played an active part in Canadian-Russian relations.

Intrigued Canadian scholars and archivists began the search for the mysterious papers and were finally rewarded for their efforts. The collection, some 100 boxes of records, was indeed located in an underground repository. They had been removed from an undisclosed hiding place where they were taken when the former Russian Embassy in Washington was cleaned out in time for the arrival in 1933 of the new Soviet Ambassador, Maxim Litvinov. According to John Krinitsky, son of the last *chargé d'affaires* of the Embassy, the Soviets, before they took over the premises, insisted that the building be cleared of all vestiges of "Russian imperialism". The Canadian records which were stored there at that time had been sent from New York and Boston where they had been housed in consular offices since 1922. It appears that the collection left Canada after the Government closed the Russian consulate in Montreal in June of that year. Montreal, too, was a stop-over for segments of the collection which came in 1920 from Vancouver, and later, from Halifax.

It has been determined that the compilers of this collection were Sergei Likacheff, who had been Consul General in Montreal, Harry Mathers, Vice-Consul in Halifax, and Constantine Ragosine, Consul in Vancouver.

All three lost their jobs in Canada when the Bolsheviks overthrew the Provisional Government in 1917. In recognition of their extraordinary familiarity with, and the respect they enjoyed among Canadians of East European origin, the Canadian Government offered them positions in the Immigration service while they ministered to the needs of their compatriots. In this latter capacity they served Russian citizens in Canada till 1922.

All three were inveterate collectors of records relating to all aspects of immigration, settlement, social adjustment, military service and relations between Canada and Imperial Russia. Their collection contains hundreds of thousands of photographs, letters, and related documents. Matters relating to fisheries, trade and commerce, Canadian participation in Russia's Civil War, cultural and religious ministry, and many other affairs are also well documented.

For thousands of Canadians of Armenian, Doukhobor, Estonian, Finnish, Georgian, Jewish, Latvian, Lithuanian, Mennonite, Polish, Russian, and Ukrainian origin a new bridge has been opened to the place they, or their ancestors came from. Often for the first time, these Canadians will see what their forbears looked like, learn abcut their lifestyles and their cultural and religious values. Their story is told in countless letters, reports and other documents, found in this collection.

Those tracing their ancestors may be able to uncover long-lost relatives, who may well turn out to be their next-door neighbours. Individuals may be able to claim estates that they never knew existed, or repossess the belonging they lost. Likacheff and Ragosine, in particular, kept accurate information on places of origin of immigrants, dates of arrival in Canada, places they settled, education, names of next-of-kin, ownership of property, and value of estates. They were legal advisers, defenders in courts, trustees of estates and monitors of claims for pensions, compensations, land grants, and support for their dependents while on war service.

Thousands of East Europeans served in the Canadian Armed Forces during World War I. Written in Russian, Finnish, Yidish, and Ukrainian their deeds and misfortunes are told in often heart-rending letters. Canadians who served in the Siberian Expeditionary Force or the Archangel Railway Brigade are often listed by name and Canadian relief to victims of the Civil War is well documented as is Likacheff's effort to free interned Russians mistaken for Austrian nationals. Socialist and communist movement were repoted on, and spiritual ministrations were encouraged.

One ethnic group, more than any other, will find these records of enormous benefit. The immigration of the Jewish Community from Russia to Canada is exceptionally well documented. For most Canadian Jews the lack of comprehensive records on places of their origin in Russia, Lithuania, Byelorussia, Poland, and the Ukraine has been a major obstacle to establishing their ties with a former homeland and relatives left behind.

The excitement among Canadian Jews at the prospect of studying records of their exodus from Russia is already evident among those who have learned of the existence of the collection.

The final lap of the odyssey of this priceless collection took place in April of this year when authorities in charge of the American repository agreed to transfer custody of the records to Canada. Robert Gordon, Director of the Manuscript Division negotiated the transfer, and his Division is now actively organizing and indexing the collection. According to Mr. Gordon, the papers may yet reveal a wealth of additional information once they have been properly inventoried. The task of organizing, describing, and microfilming the material may take a year or more, at which time this priceless collection of Canadiana will be available to the public for research.

Contact: André L. J. Lamalice
(613) 992-9359

WHEN EARTH'S LAST PICTURE IS PAINTED

When Earth's last picture is painted, and the tubes are twisted and dried,
When the oldest colours have faded, and the youngest critic has died,
We shall rest, and, faith, we shall need it — lie down for an aeon or two,
Till the Master of All Good Workmen shall set us to work anew.

And those that were good shall be happy: they shall sit in a golden chair
They shall splash at a ten-league canvas with brushes of comet's hair.

They shall find real saints to draw from — Magdalene, Peter and Paul;
They shall work for an age at a sitting and never be third at all!

And only The Master shall praise us, and only The Master shall blame;
And no one shall work for money, and no one shall work for fame,
But each for the joy of the working, and each, in his separate star,
Shall draw the Thing as he sees It for the God of Things as They Are!

Hon. Pauline McGibbon appointed Chairman of the Board of Trustees, National Arts Centre

OTTAWA — The Secretary of State, the Hon. Francis Fox, announced today the appointment of the Hon. Pauline McGibbon, Lieutenant-Governor of Ontario, as Chairman of the Board of Trustees of the National Arts Centre, effective October 1, 1980. Mrs. McGibbon will continue as Lieutenant-Governor until September 15, when her successor will be sworn in.

Pauline Mills McGibbon, born in Sarnia, Ont., graduated with a B.A. from the University of Toronto in 1933; University of Alberta in 1967, Western 1974, Queen's 1974, Toronto in 1975 LL.D.; Doctor of Humanities St. Lawrence University, N.Y. 1977; she received a B.A.A. (Theatre) Ryerson Polytechnical Institute 1974, and she became an Honorary Fellow of the Royal College of Physicians and Surgeons of Canada, 1977.

In 1974 Mrs. McGibbon was appointed Lieutenant-Governor of Ontario; from 1971-74 she was first woman Chancellor of the University of Toronto; she was first woman Chancellor of University of Guelph in 1977; first woman governor of Upper Canada College 1971-74; co-chairman du Maurier Council for Performing Arts; first woman chairman of the Board of Governors, National Theatre School 1966-69; past president Dominion Drama Festival; first woman president Canadian Conference of the Arts 1972-73; first woman president, Children's Film Library of Canada 1948-50; past chairman, Ont. Theatre Study, and former President Dominion Drama Festival 1957-59. Mrs. McGibbon has served on the board of the Canada Council and the Elliot Lake Centre for Continuing Education.

The Hon. Pauline McGibbon has received the Canadian Drama Award; Centennial Medal; the Civic Award of Merit, City of Toronto; the Queen's Jubilee Medal, and Dame of Grace of the Order of St. John of Jerusalem, 1974, Dame Commander of the Order of St. Lazarus of Jerusalem, 1972, and Dame of the Ordo Constantini Magni, 1978.

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

З відвідин відділів в Брітанській Колюмбії в справі Музею

Вже відомо, що Український Музей Канади в Саскатуні офіційно відкрито 24 травня 1980 року.

Цей музей є гордістю українців Канади, має одинокий будинок заплянований та побудований на музейні потреби на рівні з іншими державними музеями, стало відкритий вповні діяльний з повною обслугою. Наш музей має великий виховавчий потенціял, в нім задержиться наша історія, національна ідентичність.

На цім не кінець. Щоби музей міг виконувати відповідно своє завдання, щоби завше був поступово діяльним на високому рівні та гордістю українського громадянства в Канаді, він тепер потребує поза конечним придбанням більше історичних експонатів нашої культури, потребує моральної та постійно фінансової допомоги.

Вартість будинків виносить понад мільйон долярів, більша часть довгу заплачена, негайно потрібно около 130 тисяч на удержання будинків, працівників а головно на заплачення довгу та високих відсотків в Банку. До цього часу наше членство і громадянство виказало поважною жертвенністю зрілість національної свідомости. Хто зараз дає, той два рази дає.

На припоручення центральної управи С.У.К. та головного музею в Саскатуні я взяла кількамісячну відпустку, щоби відвідати наші громади та відділи й по моїй можности розказати про наші успіхи та дальші потреби музею. Поза конечними видатками подорожі, моя праця є безплатна. Може це не є легка праця, але без праці і пожертви для української справи, можемо пропасти в чужім морі.

В липні і серпні при кінці тижнів, ми відвідали наші громади і відділи Британської Колюмбії у Вернон, Келовна, Кемлупс, Вікторія, Порт Алберні, Принц Джордж, Чіливак і Агасі, Бирнабі, Ванкувер та Волей. Поза виясненням за поміччю прозірок про відкриття й дальші потреби музею в нашу програму включено модельовання 9 народних строїв, виставка деяких одержаних музейних експонатів, частини паперових грошей і поштових марок, головно державних УНР та Карпатської України включно із однодівками. На виставках були три томи, близько 1600 образків громадської діяльности організацій та одиниць в Б.К., які зібрав та дальше впорядковує Ф. Богдан для Ванкуверського музейного відділу С.У.К. Висвітлювано також фільму „Скарби України".

Виглядало, що глядачі були зацікавлені і задоволені програмою. Цим висловлюємо щиру подяку п-ву Богданам за перевоження нас своїм автом до перших 6-ох відділів за висвітлювання фільму та виставку грошей і поштових марок. Юркові Дибі за перевоження до останніх відділів. За поміч в модельовані строїв дякую Марії Богдан і дочці Дарусі, також з початку паням Н. Демйон та на закінчення Марії Стасів. Щиросердечна подяка належиться отцям настоятелям громад Г. Р. Лакусті, Є. Стефанюкові, П. Сацевичеві, М. Сокирці та П. Бубликові, головам і управам відділів за щиру співпрацю і поміч в справі відвідин. Щиросердечно дякуємо усім жертводавцям музейних експонатів, готівкою та за прийняття нас в своїх домах та громадянам, які обіцяли виконати свої поважні пожертви до кінця цього року.

Гадаємо, що відвідини наших громад були корисні для музею, хотілобся розповісти дещо про різні громади, їх поступ і діяльність та це забрало б багато місця, список маємо, буде перехований в наших архівах з надією їх використання іншим разом. Звернемо увагу на найменшу громаду і жіночий відділ в Порт Алберні за їх пожертву та інж. Петра Шахова, якого дружина померла 1971 року. Чужа місцева преса зве його малий Шахів, незвичайної якости артист винахідник, орнаменталіст виробів з дерева, цементу, кераміки, заліза. Любитель музики, грає і виробляє скрипки, бандури, балалайки, гітари, українську гарфу. Тепер пошукує в стародавних музичних книжках за виглядом і пляном ліри, яку по виробленні має намір передати до музею в Саскатуні.

Прекрасний квітник з альтанами та різни-

Виставка у Бирнабі, Б. К., відділ ім. Олени Пчілки. Зліва направо Даруся Кут — коментаторка, о. М. Сокирка, Ліан Свалов — моделька та Ф. Богдан — коментатор значків.

ми виробами це чудовий парк, на переді дому освітлена фонтана, веранда складно вироблена з металевими нотами „О Canada". Цей перевершено гостинний дім п. Шахова є приватним музеєм та туристичною атракцією. Друга невелика громада та відділ С.У.К. в Принц Джордж з настоятелем о. Е. Стефанюком хоч з малим числом членства має церкву парафіяльну резиденцію та світлу будучність. Поза своїм громадським задовженням щедро жертвують і на музей. Ми дуже вдячні п-ву Буярам, які мають прекрасну крамницю "Ukrainian Specialty Gift Shop Souveniers" виключно з народним мистецтвом, керамікою, книжками та інше, мають готель, реставрацію, дали нам в своїм готелі безплатно дві кімнаті на дві ночі, прийняли нас як королів та пожертвували і на музей.

П-во Цьони із своєю недавно початою танцювальною групою, яка дістала відзначення за виступ на фестивалі у Врегревіль також прийняли нас щедро. Щасти їм Боже поширити українську культуру в найдальше висуненій частині північнозахідної Канади.

Відвідини відділів в інших провінціях відбудуться у вересні і жовтні.

Люба Кут,

Голова Музейної Фундації С.У.К.

НОВА НАУКОВА ПРАЦЯ

Етимологічно-симантичний словник української мови Митрополита Іларіона (проф. д-ра І. Огієнка) перший том, букви А-Д щойно вийшов з друку за редакцією проф. д-ра Юрія Мулика Луцика. Видання Інституту Дослідів Волині, накладом Товариства Волинь.

Це перший словник цього роду в історії українського мовознавства. Цінна вступна стаття-передмова д-ра Юрія Мулика-Луцика подає етапи праць д-ра І. Огієнка над цим словником та його іншими науковими працями.

Етимологічно-семантичний словник української мови запляновано на 5 або 6 томів, які появлятимуться за чергою під доглядом Товариства Волинь та редакцією проф. д-ра Ю. Мулика-Луцика.

З технічного боку видання також дуже гарно оформлене. Перший том має 365 стор. друку, гарний папір, полотняна в синім кольорі тверда обкладинка з золотими витисками. Ціна $20.00 за примірник. Адреса видавництва:

RESEARCH INSTITUTE OF VOLYN
P.O. Box 606
Winnipeg, Man., Canada R3C 2K3

Управа Інституту Дослідів Волині

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Складаю вінок з нев'янучих квітів у пам'ять наших незабутніх: дорогого мужа і батька Петра Процишина, який відійшов у вічність 20 вересня 1971 року, і в пам'ять дорогого зятя Івана Симбалістого, який упокоївся 27 жовтня 1972 року, в їх світлу пам'ять засилаю скромну пожертву на „Промінь".

Дружина Петрина Процишин з родиною, Донвел, Саск.

— — — — —

У третю річницю дорогої дружини, мами, бабуні і прабабуні, бл. п. Марії Сиридюк, яка упокоїлась 18 жовтня 1977 р. складаємо у світлу пам'ять покійної нев'янучий вінок і засилаємо $35.00 на журнал „Промінь".

Муж Іван Сиридюк — Реджайна
дочки: Една Сиридюк — Вадіна
Ґеня Морис — Едмонтон
Анна Якимишин — Торонто
син Василь — Фенікс, Арізона

— — — — —

На свіжу могилу мого дорогого мужа Михайла Завісляка, який раптово упокоївся у Вінніпегу 27 серпня 1980 року, в його пам'ять складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Ольга Завісляк,
син Зенон і дочка Галя з родинами

— — — — —

Замість квітів складаємо складаємо „нев'янучий вінок" на свіжу могилу бл. п. Софії Писемної, нашої дорогої і незабутньої приятельки, яка упокоїлась 29 серпня 1980 року, у її світлу пам'ять засилаємо пожертву — $25.00 на журнал „Промінь", якого покійна з радістю читала.

Катерина Лабюк і Єлисавета Лабюк — Канора

— — — — —

ПОПРАВКА

У розділі „Квіти незабутнім" з липня ц. р. на стор. 20 у 10 роковини упокоєння сл. п. Корнеля Радкевича просимо виправити ім'я і прізвище на:

Дружина Катерина Варивода Радкевич

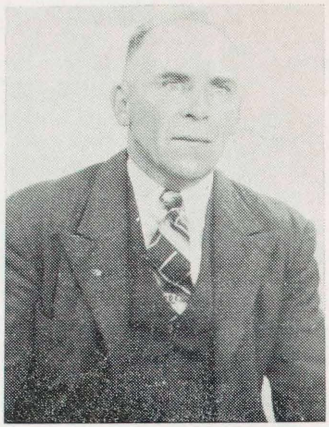

У шосту річницю смерти мого незабутнього мужа, бл. п. Корнія Шевадуського, який упокоївся 10 жовтня 1974 року у шпиталі Шовлейк, Ман., кладу китицю нев'янучих квітів на його могилу і в світлу пам'ять покійного засилаю $15.00 на журнал „Промінь".

Дружина Настя Шевадуська, Росборн, Ман.

— — — — —

Членки відділу ім. Доньки України у Флин Флон складають нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої незабутньої членки, бл. п. Марії Мендро, яка упокоїлась 11 лютого 1980 року, в її світлу пам'ять засилаємо $25.00 на „Промінь".

Родині висловлюємо глибоке співчуття. Покійній вічна пам'ять.

За відділ — А. Тодощук, голова

— — — — —

Відділ ім. Лесі Українки у Давфині, Ман. у другі роковини смерти нашої незабутньої заслуженої членки, бл. п. Анни Фіцич, яка упокоїлась в м. серпні 1978 року, у світлу пам'ять покійної кладемо китицю нев'янучих квіті ві засилаємо $50.00 на „Промінь".

За відділ — Марія Андрейчук, секр.

— — — — —

Складаємо китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу нашої дорогої і довголітньої членки, бл. п. Софії Писемної, яка упокоїлася 29 серпня, 1980, в її світлу пам'ять складаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Мужеві Покійної, дітям та всій родині висловлюємо глибоке співчуття. Вічна їй пам'ять.

Членки відділу Союзу, ім. Марії Маркович, Канора, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа бл. п. Магери з Кемсак, Саск., складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Магера, Кемсак, Саск.

— — — — —

Членки відділу ім. Олени Пчілки у Бирнабі, Б. К. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої членки, бл. п. Анастасії Торнер, яка відійшла на вічний спочинок 29 травня 1980 р. і засилають у світлу пам'ять покійної $10.00 на журнал „Промінь".

Родині покійної висловлюємо щирі співчуття.

Павліна Фансиґа, секр.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ОЙ ПО ПЛАЮ

Ой по плаю, плаю,
по Верху ходила.
Де, й сама не знаю,
Тайстру загубила.
А у тій тайстрині
Букварець новенький...
Стрівся у ліщині
Борсучок сіренький.
— Ой чи, Лесю, чула?
Каже все узгір'я:
В лісі під Менчулом.
Школа є для звірів.
Там якесь дівчатко
До білчихи нишком
Принесло під хатку
Дуже мудру книжку.
Звірі вже читають
Під зеленим буком...
Ой, часу не маю,
Жде ж мене наука!

Володимир Ладижець

ГУСИ-ЛЕБЕДІ

(Народна казка)

Жили собі чоловік і жінка й мали вони доньку та синочка-малого. „Доню! — каже мати. — Ми йдемо з дому, принесем тобі пряничка, а ти будь розумниця, братчика бережи, нікуди з двору не виходь". Пішли вони. А донька забула, що їй наказували. Посадила братика під вікном, на травиці, а сама — за ворота гратися.

Коли це налетіли гуси-лебеді, підхопили хлопчика й понесли на крилах. Вернулась дівчинка додому, а братчика немає. Здогадалася вона, що його забрали гуси. І побігла в чисте поле. Біжить, біжить, бачить — стоїть піч. „Пічка, пічко, скажи, куди гуси полетіли?" — „З'їж мого житнього пиріжечка, скажу". — „У мого батенька і пшеничні не їдяться". От піч нічого й не сказала. Побігла дівчинка далі. Стоїть яблунька. „Яблунько, яблунько, куди гуси полетіли?" — „А з'їж мого лісового яблучка". — „У мого батенька і садові не їдяться, — відповіла дівчинка. І яблунька їй нічого не сказала.

Аж тут молочна річка між кисільних берегів тече. Не схотіла дівчинка випити молока й киселку скуштувати — і річка їй нічого не сказала.

Добігла дівчинка до хатки на курячих ніжках. Сидить у хатці баба-яга, а поряд на ослінчику братик золотими яблучками бавиться. Схопила дівчинка братика й ну тікати. А гуси за нею. Добігла дівчинка до річки. З'їла киселику з молоком, от річка дітей і сховала під бережком. Далі і яблунька, і пічка ховали їх від гусей, бо дівчинка з'їла і лісове яблучко, і житнього пиріжечка.

Гуси політали-політали, покричали-покричали і ні з чим геть подалися. А дівчинка прибігла додому, та добре, що встигла прибігти, бо тут і батько з матір'ю прийшли.

Переповіла
Галина Демченко

П. Сингаївський

* * *

У гаю над криничкою
Лист кружляє синичкою
Впав на воду листочок
А синичка на гілочці
На маленькій сопілочці
Виграє сумовито,
Проводжаючи літо.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ЮВІЛЕЙ 25-РІЧЧЯ П-ВА М. М. КАЧУРІВ

День 7-го червня 1980-го року залишиться приємним і радісним спомином для Михайла і Марії Качурів. В цей день стараннями їх дітей та при помочі родини і співучасті друзів, відзначено 25-ліття подружнього життя Михайла і Марії Качурів.

О годині 5:00 вечора в церкві Св. Юрія Преможця в Ґримзбі, Онтаріо в присутності дітей, родини і великого числа гостей пан-отець Орест Гудима відслужив урочистий Молебень за здоров'я ювілятів, привітав їх та побажав їм усього найкращого у майбутньому житті. Велично співав хор під керівництвом п. Степана Пейчіва. Ювілейне прийняття-гостина відбулася в громадській залі церкви Св. Юрія в місті Ст. Кетеринс, Онт. о год. 6:30 вечером. При вході до залі ювілятів зустріли і привітали „батьки" п. Іван Марченко та пані Євфросинія Лисенко традиційним звичаєм хлібом (коровай) і сіллю, а молодші сини ювілятів Іван і Олександер на скрипках для тата і мами заграли весільний марш і під звуки цього марша ювілятів запроваджено до головного столу. Коло 200 осіб засіли до столів. Господар цієї гостини Олександер Федь привітав гостей, представив усіх за головним столом на чолі із шановними ювілятами Михайлом і Марією та від імени усіх гостей привітав ювілятів, висловив побажання щасливого родинного життя і в майбутньому. Після цього гість отець Микола Критюк провів благословенну молитву на споживання страви, а господар Олександер Федь запросив усіх гостей до вшанування ювілятів співом „Многії літа".

При закінченні смачної вечері відбулися привітання: Першим був п. Яків Гурський — професор славістичних наук із Сиракюз, США — односельчанин, товариш дитячих, шкільних років шановного ювілята Михайла в Україні. Цікаво і змістовно розповів про місце народження ювілята Михайла, про його батьків і їхнє спільне пережиття в студентських роках. Також цікаво і приємно було слухати слово-розповідь і Олексія Скрипняка — сьогодні кума шановних ювілятів, про дитячі і шкільні часу (односельчанин).

Від імени родини (із сторони шановної ювілятки Марії) привіт склав п. Василь Смирнів, при цьому висловив жаль, що не могли бути присутні тато і мама шан. ювілятки Марії, бо старенькі і немічні. Пан Іван Марченко „батько" ювілятів привітав їх та цікаво розповів як він ще 25 років тому був сватом для шан. ювілятів Михайла і Марії. Від імени громади Св. Юрія ь Ґримсбі привіт склав п. Степан Пейчів, а від імени жіночого т-ва ім. княгині Ольги вітала п-і Теофіля Лиса, а від шкільного комітету курсів Українознавства вітала п-і Марія Бурак. Від імени усіх кумів, яких ювілята мають досить поважне число, вітав кум і давній приятель п. Іван Кубрак, а також розповів про спільні студентські часи в Німеччині по 2-ій світовій війні.

Вітали тата і маму і сини Віктор і Микола і від усього щирого синівського осерця бажали татові і мамі усього найкращого, та винесли подяку усім гостям за присутність, за допомогу тим, що допомогли при влаштуванні ювілею і п-і Марії Філенко за приготування смачної вечері. Щиро і сердечно висловлювали свою вдячність шановні ювілята усім присутнім.

На спомин цієї події — срібний ювілей — від родини і гостей пані Лідія Прокоменко вручила подарунок. Було вручено іще багато подарунків від дітей особисто, родини, багатьох кумів і друзів. Та мабуть наймилішим подарунком для ювілятів була гра двох молодших синів: Олександра і Івана на скрипках: „Рідна мати" і „Київський вальс"а на бандурах разом у спільці із Андрієм Бураком, Петром Мельничуком і Надією Гаврилюк виконали: „Гомін степів", „Буковинка" і „По той бік гора".

Дальше слідувала забава, де гості приємно проводили час: хто у розмовах, а хто забавлявся під музичні звуки оркестри „Ясени".

Чим же удостоїлися ювілята шановні Михайло і Марія, що на заклик дітей і родини так численно з'явилися гості, щоб віддати їм шану в цей день їхнього свята — 25 років подружжя?

Від початку свого родинного життя (шлюб мали 28-го травня 1955 року в соборі Св. Володимира в м. Гамільтоні, Онт.) гаслом нової родини стало: „Без Бога і ні до порога". Ювілята є зразковими і передовими членами громади ім. Св. Юрія в Ґримзбі нашої святої УГПЦ в Канаді. Шановний ювілят Михайло багато разів був членом управи громади, а маючи відповідну освіту довгі роки піклується рідною школою і Курсами Українознавства, як директор і учитель.

Шановна ювілятка Марія є членкою жіночого т-ва ім. Княгині Ольги і є активна членка хору. Шановні

ювілята плекають і біблійне: „Шануй батька і матір і буде тобі добре".

Усім відомо, як вони піклуються і дбають про своїх батьків. Тут в Канаді про немічних і стареньких батьків шановної Марії і не забувають і про тата шановного Михайла там, в Україні, а до недавна і мами. В тому напрямі виховують і своїх дітей. Багато мають шановні Ювілята добрих прикмт і про їх можна сказати: мають совість чисту, серце щире. Гаслом у їхньому житті є сіяти добро і сповняти Божий заповіт, любити свій нарід, рідну мову зберегти і іти із своїм народом до мети. Свої перші 25 років подружнього життя шановні Михайло і Марія не прогайнували. Віддали усе, що могли для родини, церкви і громади. В особистому житті шановний ювілят поруч щоденної праці і турбот про родину закінчує вищу освіту і стає в ряди професіоналістів. В 1966 році дістає диплом електричного інженера, а в 1973 диплом бакалавра математики.

Вже довший час займає значне керівне становище в компанії „Stelco" в Гамільтоні, Онт. — директор технічної школи.

Все це не прийшло легко. В усьому була і є вірна помічниця енергійна і рухлива дружина Марія, яка і має такі прикмети, які тримають родину на висоті. Ювілята постаралися, щоб усі сини мали музичну освіту. Усі сини мають освіту із Українознавства, є членами молодечих організацій. Молодші: Іван і Олександер є членами мистецького гуртка народних танців „Дунай" а також членами ансамблю бандуристів ім. Ів. Котляревського в м. Ст. Кетеринс, Онт. Старші сини на сьогодні ідуть шляхом свого тата і штурмують висоти наук. Віктор закінчив із відзначенням в ділянці біології і хемії і продовжує далі, щоб досягти вищого звання в ділянці медичних наук. Микола уже скінчив 2 роки університетських студій в ділянці економії. Наймолодші — Іван і Олександер ще у середній школі, але і вони напевно підуть дорогою старших братів, бо вже і сьогодні їхні показники 90 і більше.

Отже шановні ювілята Михайло і Марія, ви заслужили, щоб побажати Вам усього найкращого у майбутньому для Вашого подружнього життя. Бути разом у щасті і здоров'ї. Здійснення Ваших задумів, дожити до золотого ювілею і бачити вас у колі не тільки дітей своїх а і внуків і внучок Ваших.

Щасти Вам Боже Шановні Михайло і Марія!

Між приятелями шановних ювілятів зродилася думка, щоби при цій нагоді підтримати і нашу рідну пресу і на цю ціль було зібрано $55.00. Шановні ювілята щедро відгукнулися теж і додали від себе $100.00 і за їх згодою цю суму розділено так: „Вісник" — $55.00, „Український Голос" — $50.00 і „Промінь" — $50.00.

Подав **Олександер Федь**

ПОДВІЙНЕ СВЯТО
ВАНКУВЕР, Б. К.

День 14 липня 1980 року залишиться надовго в пам'яті панства Василя і Емілії Чуйків. В цей день вони святкували подвійну величаву подію, яку разом з своїми дітьми Давидом і Монікою, близькою і дальшою родиною та знайомими відзначали: 25-літній Ювілей подружжя та освячення новозбудованої хати, яку уплянував і збудував Василь.

Надзвичайно мило було бачити ювілятів в церкві разом з своєю родиною, де вони возносили молитви вдячності за минулих 25 років спільного життя, та просили Всевишнього благословити їх на майбутні роки. Місцевий парох о. прот. П. Бублик відповідно їх привітав, а хористи відспівали Многая Літа!

Тому, що дім збудований на окраїні міста, гості завчасно виїхали, щоб знайти в прекраснім місці чудову хату, де по-господарськи вітали гостей діти ювілятів Давид і Моніка і було приємно ввійти в цей дім, де гості почували сердечну гостинність цих щирих і працьовитих людей, котрі своєю прихильністю, жертвенністю придбали собі приятелів і заслужили на пошану і вдячність ванкуверської громади. Василь довгі роки працює в будівельнім комітеті і коли будувалася авдиторія, він причинився, як грошево так і працею, щоб заля була належно збудована. Емілія належить до місцевого відділу С.У.К. була головою, заст. голови, головою молодшого братства, головою шкільного комітету і назагал, коли виникає потреба фінансова чи фізична, ця пара стає прикладом до наслідування. Цікаво спостерігати цю симпатичну пані Емілію, яка з усмішкою виконує призначену працю, заохочує інших, але нарікань від неї не почуєте.

На це свято були запрошені о. прот. П. Блажук з добродійкою з Валей та о. прот. П. Бублик з добродійкою. Отці урочисто відправили Вдячний Молебень та посвятили хату з поміччю диригента пана Михайла Мамчура та хористів. Обидва парохи склали побажання ювілятам, а ювіляти в свою чергу дякували всім присутнім за те, що причинилися до їхнього свята. Гості з приємністю гостилися до пізна, виносячи найкращі спогади з цих подій і склали вдячність панству Чуйкам, що мали нагоду бути свідками відзначень та бажали всього найкращого в їхньому майбутньому життю. Ювілят обдарували коштовними дарунками, за що вони подякували.

Нехай же Вас, дорогі Ювілята, Господь і надалі обдаровує Своїми щедростями, а нам присутнім було мило побути в Вашім гарнім домі та поділяти оказії, як Ви удостоїлися святкувати!

На Многії Літа!

З цієї нагоди ювілята склали грошову пожертву на церкву в Ванкувері, а на пресовий фонд журнала $35.00.

Присутня

РОКОВИНИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ДАВФИН, МАНІТОБА

Кожного року наш відділ відзначує роковини уродин славної поетеси Лесі Українки. Цього року відділ влаштував святочну програму в неділю по полудні 24-го лютого 1980 року в Українській Православній Авдиторії.

Після Служби Божої, настоятель о. Павло Шадурський відслужив панахиду. Голова відділу пані Текля Шовдра тримала прапор Союзу Українок Канади, а всі членкині тримали свічки.

О годині 1:30 почалася програма, яку відкрила голова Текля Шовдра. Вступне слово виголосив о. Шадурський, закликаючи членок і всіх присутніх до наслідування Лесі Українки. Бути завзятими при праці Союзу Українок і нашої Православної Церкви.

Слідував загальний спів під проводом Емілії Ганчарик і Марґарети Маюк. Реферат відчитала Марія Білоус про „Літературну творчість Лесі Українки". Після реферату квартет відспівав „Тихо над річкою" і „Ой у полі верба". Співали членки: Юстина Гусак, Емілія Ганчарик, Єлисавета Підлипна і Марґарета Маюк. Відтак знову був загальний спів і гимн Союзу Українок Канади.

Кінцеве слово сказала Марія Андрейчук. Вона привітала присутніх та подякувала всім тим, що брали участь в програмі. На закінчення було чайне прийняття. З нагоди цього свята, відділ вислав $40.00 на журнал „Промінь".

Марія Білоус

РОКОВИНИ ВІДДІЛУ І ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК

Кожного року відділ Союзу Українок, при катедральній громаді св. Івана в Едмонтоні святкує роковини своєї організації. Цього року святкує 54 річницю свого існування, і в цей день відзначує своїх членок за двадцять-п'ять років членства і за п'ятдесят років членства і праці при відділі. З цієї нагоди вручує Грамоти членкам, які через 25 років належать до Союзу Українок Канади, і членкам, які 50 років належать до організації.

Світлина з 54-тих роковин відділу при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні: Перший ряд зліва направо: Розалія Пухка, Катерина Сулима, Олександра Фарина, Марія Школяр, Марія Мельничук, Анна Ґорецька; другий ряд: Леся Івасюк, Ольга Ганночко, Надія Боднар, Наталка Мельничук, Василина Леськів, Наталя Базюк, Марія Прокопів.

Свято, 54-ті роковини відділу відбулося в неділю 24 серпня 1980 року. Отці парохи О. Хом'як і В. Лакуста відслужили рано Службу Божу, присвячуючи проповідь членкам відділу, а опісля Панахиду за спокій членок, які упокоїлися. Членки відділу стояли з запаленими свічками і співав катедральний хор.

Того ж самого вечера в 7.30, членки і гості зібралися на святочну програму до катедральної авдиторії. Заля була відповідно прибрана з нагоди 75-ліття провінції Альберти, що загально громадяни Альберти відзначують. Гостей при вході вітали пані В. Леськів (заст. голови в відсуності голови Р. Фарини), добр. М. Хом'як і добр. М. Лакусти. Голова ювілейного комітету, пані Наталка Мельничук відкрила свято відповідним словом, а прот. О. Хом'як промовив молитву. Привіти висловили слідуючі: Надія Боднар, голова Союзу Українок Канади, М. Рожак, представниця Пров. Екз. Альберти С.У.К., В. Леськів, заст. голови відділу, Степан Масло, голова катедральної громади

Жіночий хор при Катедральному хорі, під дириґентурою Лесі Чумер, відспівав пісні, „Анничка" і „Десна". Членки ювілейного комітету представляли і промовляли про членок, які цього вечера були відзначені. За 25 літ праці і членства при відділі вшановано Анну Ґорецьку, Марію Дзюру, Ольгу, Сулиму, Катерину Сулиму, Йосифу Михайлишин, Олександру Фарину, Марію Школяр і Беті Крису. Кожній вшанованій членці вручено грамоту і Смолоскип С.У.К. із відзнакою 80 (це рік її 25-ліття), від відділу.

За 50 років приналежности до С.У.К. вшановано пані Марію Гавриш. За 25 років приналежности до С.У.К. вшановано Розалію Пухкий, Марію Мельничук, Анастасію Познянську. Пані Н. Боднар, голова Союзу Українок Канади вручила відповідні грамоти від центральної управи.

Господиня вечора, Н. Мельничук подякувала всім присутнім, що прибули звеличати наше свято. Соціяльний комітет, який очолює Емілія Ґордей, подав перекуску, наливали чай пані: Е. Верхомин, С. Василишин, Е. Пронюк, А. Данилович. До ювілейного комітету входили пані Н. Мельничук, голова, Розалія Фарина, голова відділу, Ольга Ганочко, Марія Мельничук, Наталя Базюк, Марія Прокопів, Леся Івасюк.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА
ВІДДІЛ ПРИ КАТЕДРАЛЬНІЙ ГРОМАДІ СВ. ІВАНА

Річні збори відділу Союзу Українок Канади відбулися в неділю 2-го грудня 1979 р. в присутності 85 членок. У відсутності голови Анни Томнюк, заступниця голови Стефанія Голубіцька відкрила й провадила зборами. Митр. прот. Олександер Хом'як провів молитву. Секретаркою зборів була Наталя Базюк. Однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять відійшовших членок відділу впродовж року: бл. п. Марія Вавринюк, М. Костів, Марія Королик і Марта Чвиль.

Привіти й подяку відділові передали Надія Боднар, голова Союзу Українок Канади, митр. прот. О. Хом'як, настоятель Катедри Св. Івана й п. Степан Масло, голова громади.

В імени голови Анни Томнюк, п-і Голубіцька в привідальному слові зложила сердечну подяку членам управи, головам і членкам комітетів та всім членам відділу за співпрацю та за добре виконану многогранну працю при відділі й катедральній громаді. Крім праці у відділі членки урядують в центральній управі Союзу Українок Канади, в провінційній управі С.У.К., в жіночим комітеті та дирекції Українського Інституту Св. Івана,, в дирекції пансіону ім. Св. Івана, в крайовій, провінційній та місцевій Раді Жінок, в Суспільній Службі Українців Канади, учителі в Українській та Недільній школах і в Alberta Ethnic Language Teachers' Association.

В цім році членка Люба Ґреґорі — заступниця голови Крайової Ради Жінок отримала відзначення "Life-style Award — Certificate of Achievement" від федерального уряду — міністра здоров'я — за її довголітний вклад безплатної, добродійної праці у приготовленні і переведенні програми, яка допомагає безрадним одиницям які, через умові хвороби, потребують помочі повернути до нормального щоденного життя в нашім суспільстві. Членка Фівонія Пелех репрезентувала відділ на сумківськім семинарі і на конференції „англійської, французької і української мов", яка відбулася в Ред Дір, Альберта. Підчас "Leadership Workshop" в Бенф, п-і Пелех була відзначена за досконалу організаційну працю в цій ділянці.

Цього року, так як і в минулих роках, відділ допоміг пров. управі С.У.К. влаштувати весняну виставу мистецтва та випродаж печива. З нагоди проголошення 1979 Року Дитини особлива увага була звернена на дуже цікаву виставу всього рода дитячого мистецтва, як також діти й матері взяли участь у показі мод — прикрашених українською вишивкою.

З нагоди появи „50-літної історії Відділу" влаштовано бенкет, на якім були присутні представники федерального й провінційного урядів та

Членки відділу Союзу при Катедральній громаді св. Івана в Едмонтоні: перший ряд — сидять: Наталя Базюк, Джеральдін Наконечна, Марія Лазарук, Василина Ґулуцан, Розалія Фарина — голова, Анна Томнюк, Катерина Гарасим, Василина Леськів, Докія Корпан; другий ряд — Марія Сулима, Галя Ґрекул, Філя Кругляк, Емілія Ґордей, Маріянна Маковська, Наталка Мельничук, Катерина Кругляк; третий ряд — Софія Гриник, Анна Особа, Параня Калат, Ольга Ганночко, Катерина Гавриш.

Нема на знимці — Надії Николин, Стефанії Ортинської, Лесі Івасюк, Василини Гавалешко, Ольги Лукомської, Марії Прокопів, Василини Порицької, Софії Скрипник, Наталі Дептух, Надії Боднар, Василини Бойко, Павліни Мудрої, Анни Скуби, Розалії Маланчук.

інші достойні гості й велике число членів відділу. Відділ нагородив Івану Дженис, голову проєкту видання книжки, почесним членством.

Відділ взяв участь у річнім святі „День Спадщини" йо його організує провінційний уряд. На крайовім З'їзді Союзу Українок Канади в Гамільтоні, голова, 7 делеґаток і поважне число членок взяли живу участь в нарадах. Пані Надія Боднар, членка відділу, була вибрана головою центральної управи Союзу Українок Канади на наступних два роки. Також 17 членок відділу увійшли до управи централі на різні посади. На З'їзді відділ був відзначений першою нагородою за придбання найбільшого числа нових передплатників журналу „Промінь" в час його кампанії. Відділ взяв участь в провінційнім З'їзді Союзу Українок Канади де членка відділу Мирослава Фербей була перевибрана головою управи. Цього року провінційний уряд включив бібліотеку нашого в список бібліотек для вжитку для Resource Centre.

За рік відбули 10 місячних зборів і 3 засідання управи. Додатково голова взяла участь в 28 засіданнях комітетів, 10 місячних зборах катедральної управи, в 12 зборах пров. управи С.У.К. Відділ начислює 273 членок, з цього є одна основателька і почесна голова, 8 нових членок а 4 упокоїлося. Для придбання фонтів відділ влаштував 4 громадських обідів, 23 похоронних обідів, 20 різних прийнять і 4 забави. Разом з відділом Т.У.С. підчас місячних зборів прослухали 6 доповідей на різні теми.

Загального прибутку в 1979 р. було $74,706.18, розходу було $69,329.48. Серед більших пожертв були такі:

Катедра Св. Івана	$30,449.76
Пожертви й передплати — „Промінь"	2,010.73
СУМК хор — подорож до Відна	2,000.00
Бюджет до Централі	615.00
Музейна Фундація С.У.К.	500.00
Стипендія до Колегії Св. Андрея	400.00
Квіти до Катедри	375.00
Організаційний фонд С.У.К.	300.00
Західня Єпархія УГПЦК	250.00
Видавничий фонд ім. Наталії Кобринської	200.00
Пересилка книжок до Аргентини	200.00
С.У.С. Фундація	200.00
Колегія Св. Андрея	200.00
Степендійний фонд С.У.К.	100.00
Фонд організації ушкодженого зору	100.00
Фонд калік (дітей)	100.00
Фонд організації „Нирок"	100.00

Комітети при відділі доглядають працю з дітьми як садочок, що відбувається 5 днів на тиждень, де кляси є поділені на українські і двомовні. Учащало 22 дітей віком від 2½ до 4 років. Діти відбули Свято Миколая, пекли колачі й телесики й ходили колядувати до митр. прот. і добр. Хом'яків. На Великдень спекли паски, писали писанки і приготовили кошики, які о. Хом'як посвятив в Катедрі. Відограли сцену про „Весну" на веснянім Мистецькім чаю і повторили цю програму на веснянім концерті едмонтонської публичної шкільної двомовної програми. Діти дуже багато користають з цікавої програми української музики, співу, драми, літератури, танців, ручних робіт та загальної науки, яка приготовляє дітей до передшкілля в державній школі. Виховницею дітей в садочку є Анна Звоздецька. В українській школі діти поділені на дві кляси. Брали участь в Шевченківськім концерті і у фестивалі української музики й слова, які були заряджені провінційною управою К.У.К. Діти брали участь на різних підприємствах з нагоди „Року Дитини". Відбули Свято Миколая і попис на закінчення шкільного року. Дві учениці перейшли на курси українознавства ім. Івана Франка.

В школі українських танків є поверх 100 учнів поділених на різні кляси. Відбули виступ підчас Різдвяних Свят на які запросили мешканців Пансіону ім. Св. Івана. Школа мала виступ в провінційнім Музеї і також виступали на різних громадських підприємствах та в Лаєнс старечім домі.

В молодшім відділі СУМК є 18 членів, які сходяться раз на тиждень. Відбувалися збори, спів, релігійні виклади, літературні читання, виклади драми, українське вишиття, різьба й кераміка, доповіді про піонерські часи Української Православної Церкви в Канаді та про українські Різдвяні традиції.

Ходили колядувати в користь Катедри Св. Івана. Перед Великоднем пекли паски й писали писанки. Відбули різні спортові змагання та розвагові сходини. Взяли участь у веснянім сумківськім джемборі та в провінційнім з'їзді СУМК.

Старший відділ СУМК нараховує 30 членів. Сходини відбувають раз на тиждень і раз на тиждень учащають на проби хору. Сумківський хор, який нараховує около 60 членів, співає Службу Божу раз на місяць в Катедрі Св. Івана як також і в інших українських православних церквах. Найголовніший проєкт в цім році був хоровий виступ на Міжнароднім Фестивалі Молодечих Хорів у місті Відні в Австрії де сумківський хор виступав 6 разів. Австрійський уряд гостив сумківський хор і записав на стрічці 4 пісні для свого архіву. Хор також відспівав Службу Божу і концерт в місті Мюнхені й відбув виступи в Інсбруку, в Італії і в Швайцарії. В цім хорі співало 52 сумківців.

Відділ взяв участь в річнім веснянім Джемборі й в провінційнім з'їзді.

Освітно-культурний комітет зарядив слідуючі програми підчас зборів — доповідь про міжнародний Рік Дитини, висвітлення прозірок картин (малюнків) Тараса Шевченка, читання з „Променя" статті „Надходить Великдень". Комітет зарядив дитячу програму на Членський чай і надзвичайно цікаву програму на Свято Книжки під назвою „Етапи з життя української жінки". На запрошення одної едмонтонської державної школи комітет зарядив доповідь для учнів про українську культуру.

Добродійний комітет відвідує членок й взагалі всіх українських пацієнтів, які знаходяться в лікарнях, і „нирсінґ" домах. В час Різдвяних і Великодних свят роздали пакунки й кошики українським пацієнтам в лікарнях та „нирсінґ" домах. Допомогли оплатити автобус мешканцям пансіону Св. Івана на прогульку до Українського Села, де відбувся концерт. Прийняли чаєм і перекускою 75 мешканців пансіону з нагоди п'яти-річного існування цього дому. Одержали поважну скількість українських книжок від Української книгарні й ці книжки комітет подарував до бібліотеки загальної лікарні.

Прекрасу Катедри доглядає церковний комітет. Цього року зібрано $711.00 на цю ціль. Комітет тоже співпрацює з управою Західної Єпархії в упорядкуванні резиденції Владики Бориса.

Відділ відсвяткував 53 річницю існування чайним прийняттям. Членки які отримали грамоти за 50-літню працю і приналежність до Союзу

Українок Канади були: Агафія Янішевська, Емма Втерхомив, Тетяна Лазарович, Софія Василишин, Анна Данилович, Емілія Пронюк і Докія Корпан. Також вшановано переходових членок за 25-ліття членство Галю Ґрекул і Галю Федорків.

Річний осінний баль з тематикою Карібейських Островів увінчався дуже добрим успіхом. Молодші членки займаються цим проєктом з чого є поважний фінансовий дохід. Господинею того вечірка була п-і Наталка Ковалишин.

Відділ і поодинокі членки щедро підтримують збірку на Музейну Фундацію. Через касу відділу зложено $2,910.00 цього року на фундацію. На протязі року вислано до редакції „Промінь" $2,681.00 за передплати, пожертви й нев'янучі вінки. У відділі 179 членок передплачують журнал — цього року придбали 44 нових передплатниць. В час кампанії журнала п-і Марія Лазарук придбала найбільше число нових передплатників за що відділ належно її відзначив. Відділ і членки підтримують Фонд Фундації ім. Наталії Кобринської своїми пожертвами.

Соціяльний комітет доглянув 6 прийнять. Почесні членки доглядають світло на похоронних відправах членок. Відділ має представників в місцевій Раді Жінок та в місцевім відділі Суспільної Служби Українців Канади. Бібліотека відділу нараховує поверх 1,000 книжок. Цього року п. Николай Солован, член громади, подарував около 150 книжок до бібліотеки а відділ закупив кілька книжок. Архівістка доглядає і упорядковує архіви а маєткова господиня наглядає над кухонним маєтком.

До управи на 1980 рік увійшли: голова — Розалія Фарина, уступаюча голова — Анна Томнюк, заступниці голови — Надія Николин, Катерина Гарасим, Василина Леськів, Докія Корпан, рекордова секр. — Василина Ґулуцан, кореспонд. секр. — Марія Лазарук, заст. секр. — Наталя Базюк, касирка — Джеральдін Наконечна, заст. касирки — Стефанія Ортинська. Контрольна комісія — Катерина Гавриш, Анна Скуба, Розалія Маланчук.

Голови комітетів: Садок — Маріянна Маковська, Українська школа — Галя Ґрекул, Українські танки — Філя Кругляк, Молодший відділ СУМК — Василина Порицька, Старший відділ СУМК — Марія Прокопів, Членський — Софія Скрипник, Церковний — Галя Ґрекул, Освітньо-культурний — Марія Сулима, Добродійний — Параня Калат, Соціяльний — Емілія Ґорде, Ювілейний — Наталка Мельничук, Осінний баль — Павліна Мудра, Почесні членки — Катерина Кругляк, бібліотекарка — Ольга Лукомська, архівістка — Леся Івасюк, Степендійний фонд — Наталка Мельничук, Харитативний — Надія Боднар, Музейна Фундація — Ольга Ганночко, „Промінь" — Софія Гриник, Видавничий фонд ім. Наталії Кобринської — Наталя Дептух, Суспільна Служба Українців Канади — Василина Бойко, Місцева Рада Жінок — Анна Скуба, Умове здоров'я — Василина Бойко, Майно в кухні — Василина Гавалешко, авдитор — Володимир Базюк.

Нововибрана голова Розалія Фарина подякувала за вибір і виявила сподівання, що всі членки будуть співпрацювати для добра відділу. Після закінчення зборів катедральна управа угостила членок смачною вечерою.

Наталя Базюк, рекорд. секр.

ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. О. ПЧІЛКИ

Річні збори відділу Союзу при церкві Св. Володимира відбулися 16 грудня 1979 у церковній залі при участи 19 членок.

Голова Анна Стасів відкрила збори привітом, і попросила добр. Анну Зміївську до молитви. Зараз по відправі раннього Богослуження, о. прот. Павло Зміївський відслужив Панахиду за спокій відійшовших членок відділу.

До президії переведення зборів на предсідницю вибрано Орисю Яремчук, на секр. Марію Пресуньку і скрутенірку Зеновію Зміївську.

Звіти заряду: голова Анна Стасів укоротці дала звіт праці впродовж року, ми разом старались виконувати працю по нашій змозі, затримувати наші традиції, звичаї починаючи від Різдва аж до Великодня. Освітні референтки виконували свої обов'язки по їх змозі. Ведення каси було у найкращім порядку. Особливо відмічено одну з членок Софію Мендик, за уклад праці не лише у нашім відділі, але в загально громадськім житті

Впродовж року відбулось 6 зборів, одне пущення, весняний чай, свято Лесі Українки і нашої патронки Олени Пчілки, Польове Богослуження на церковній оселі „Сонсет Лейк" і з громадою Благовіщення Св. Марії, як також обід по Богослуженню, Церковний хор під управою учительки Соні Проданик і Петрусі Яремчук. Відбувся Св. Миколаївський концерт, діти брали участь, ходили колядувати, свято Лесі Українки і закінчення навчального сезону програмою і розданням заслужених нагород. Свята сповідь. Діти і молодь. Наша голова пані Стасів занялась сніданком для дітей по Св. Причасті. Також відбувались поминальні обіди і випродаж харчів на покриття коштів церковно-громадського життя.

Касирка Ольга Велика дала звіт у такім порядку: За 1979 рік приходи — $5,895.73, осталось у касі за рік 1978 $642.69 — $6,538.42. Розхід — $5,571.53, остається у касі на 1980 рік — $966.86.

Пожертви висилано у протязі року: на журнал „Промінь" із пожертви у пам'ять Покійних і Святочні побажання $135.00, на з'їзд у Гамільтоні ЕУЕ $25.00. Дарунки для двох пар, яким Бог дав дочекати їх 50-літнього супружого ювілею, а це п-во Павло і Анна Кібюки і Сильвестер і Марія Мандрики, наші активні члени громади і членкині піонери С.У.К., $25.00 на поборення недуги рака. Закуплено і пошито обруси на столи до церкви на Великий піст і машину до чищення. Відвідувано хворих і вручено малі дарунки, як також висилали картки співчуття.

Заряд на 1980 рік: голова — Варвара Бойко, 1-ша заст. голови — Анна Стасів, 2-га заст. голови — Йосифина Сурмай, рекордова секретарка — Софія Мендик, фін. секретарка — добр. Анна Зміївська, касирка — Ольга Велика. Культ.-світн іреферентка — Зеновія Зміївська. Комітет мистецтва — Софія Мендик, Зеновія Зміївська, Орися Яремчук. Представниці до Ж.КУК — Софія Мендик і Анна Стасів. Відвідування хворих — Ольга Велика, А. Крак і Тереса Кулій. Сестриці — Варвара Бойко, Дорка Фендек, К. Велика і М. Дубек. **Софія Мендик,** секр.

СТ. КЕТЕРИНС, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 17 лютого 1980 в громадській залі. Збори відкрила голова Надія Андрусів,

молитвою „Царю Небесний" та хвилинною мовчанкою у пам'ять відійшовших у вічність членок.

Слідували звіти цілорічної діяльности. Голова Н. Андрусів коротко але енергійно і дбайливо пригадувала мету жіночого товариства та підкреслила вартість національної ідентичности. Секретарка Т. Дем'яненко дала яскравий звіт проробленої праці.

Від Різдвяних Свят аж до Св. Тройці (червень) заряд і членкині відділу муравлинно працює при громаді, де потрібно жіночої опіки.

Коляда - Маланка, Вечір - Йорданська Кутя, Роковини Державности України, де відділ спонзорує панночку до КУК, яка репрезентує українців під час цілого року в „Ніягара Піджеон", також брали участь в святкуванні Року Дитини. Святкуємо роковини патронки відділу Лесі Українки щорічною панахидою і скромними концертами. Місяць квітень і травень найбільше турботливий — Місійна зустріч округових громад підчас посту, „Фолк-Артс Фестівал", поминальний обід, Великодній базар писанок і пасок, свято День Матері, спільне свячене, Канонічна Візитація підчас парафіяльного свята. Бенкет-ґрадуація українознавства. „Опен Гавз", 1979 року мали показ музейних ляльок в народніх строях — і часто опікуємося приватними ювілейними обідами чи похоронними. Членки належно опікуються чистотою святині, співають в церковнім хорі, відвідують хворих. Численно брали участь в Краєвім З'їзді, що відбувався в Гамільтоні, Онт., завжди посилаємо делеґаток на провінційні з'їзди і на кожних зборах перечитуємо обіжники та інформації. Протягом 1979 р. відбулося десять місячних зборів і два засідання.

Фінансовий стан відділу: перенесено з 1978 р. — $1,552.51, загальний прихід за 1979 р. — $4,834.58, загальний розхід за 1979 р. $4,344.90, залишилося на 1980 рік — $2,042.19.

Жертвували на такі цілі: Громаді Св. Юрія $2,000.00, Головний Музей в Саскатуні $100.00, Музей в Торонто $150.00, на Рідну школу при громаді $50.00, Інститут Володимира $100.00, Централю (організаційний фонд) $200.00, на квіти до церкви і для хворих $100.00, разом $2,800.00.

Склад заряду на 1980 рік: голова — Н. Андрусів (2-га каденція), 1-ша заст. голови — Н. Авраменко, 2-га заст. голови — Л. Прокоменко, секретарка рекорд. — Т. Дем'яненко, культ.-освітня реф. і заст. секр. — Л. Голова, фінансова секр. — Орися Мой, касирка — В. Тимощук. Контрольна ком.: В. Тарас, Д. Бобро, Н. Ткачук. Господині Д. Кравченко, Л. Монастирська, Н. Поліщук, А. Масна, М. Ситник, П. Ліщина. До місцевої Жіночої Ради — Л. Кузов, С. Гриньків. Відвідувачки хворих: пані Олексюк, пані Ліщина, пані Поліщук.

В цей день відділ мав честь мати присутніх на зборах голову Східньої Екзекутиви СУС п. Кубрака з дружиною, що завітали в Ст. Кетерінс на запрошення бажаючих відновити відділ ТУС, голову громади М. Головаша, який скромно дякував відділові за працю і кооперацію і поінформував, що від сьогодні маємо відділ ТУС при громаді. Збори закінчено молитвою.

Після зборів вгощено всіх чаєм, також новий відділ ТУС а Лідія Головаш маючи декілька приготованих записок з життя Лесі Українки гарно прикрасила актуальними гаслами животворчість, особливо словами вірша „Престо Аппасіонато" — „Ти наче вітер визволена пісня".

З нагоди 20-річчя журналу „Промінь" наш відділ на чолі з головою Н. Андрусів засилає дар в сумі $50.00 на пресовий фонд, а редакторці шановній Наталії Когуській і всім в адміністрації бажаємо вам успіхів продовжувати Вашу цінну і корисну працю як для жіноцтва так і українського суспільства, рівнож ґратулюємо всім протягом 20-ліття у Вашій не легкій праці.

Лідія Головаш, кореспонд. секр.

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК. ВІДДІЛ ІМ. О. ПЧІЛКИ

Річні збори відділу відбулися в неділю 9 грудня 1979 р. в церковній залі Св. Івана, в присутності 23 членки.

Збори відкрила та перепроваджувала голова Оля Ружецька — секретарка Марія Сохацька. Молитву провела добр. Ю. Стеценко і однохвилиною мовчанки вшановано пам'ять покійних членок.

Після відчитання протоколу з минулих річних зборів слідували звіти членок заряду і комітетів. По звітах голова контрольної комісії здала звіт із контролі книг і ствердила, що ведені вони в найбільшому порядку.

Впродовж року відбулось 9 місячних зборів, 2 засідань управи, 2 засідань спільно з церковною громадою, засідання з комітетом Рідної школи і ряд засідань в справі прибільшення кухні в церковній залі.

На зборах перечитували та обговорювали всі обіжники з Централі і Провінційної управи.

В місяці лютім відбуто академію в пам'ять нашої найбільшої поетеси Л. Українки і перечитано з журналу „Промінь" життєпис покійної і заслуженої бл. п. Стфанії Пауш і Анастасії Мисак. Після імпрези подано чай з чого прихід повернено на журнал „Промінь".

Влаштовано пущення, весняний чай з випродажем Великоднього печива і писанок та виставою українських вишивок, обід підчас з'їзду СУМК і спільно з церковною громадою храмовий обід з нагоди візитації Митрополита Андрея. Дві перекуски, 1 весільний обід, осінний базар з випродажем домашнього печива, 3 похоронних обіди і 2 похоронні перекуски, шавер для бувшої членки СУМК і вшановано членок-піонерок. Членки взяли участь у святкуванні 50-ліття відділів Союзу у Витків і Гефорд.

На крайовий з'їзд СУС в Гамільтоні вислано привіт і пожертву на організаційний фонд. 18 членок взяло участь у Провінційному з'їзді в Саскатуні і від відділу зложено пожертву на Український Музей С.У.К. та на організаційний фонд.

Вишивки нашого відділу були оцінені на почесному місці.

Делеґатками були Михайлина Войтюк і Оля Ружецька, яка зложила звіт про цю діяльність.

Відділ опікується українською школою, якою займаються добр. Ю. Стеценко і Зірка Ковальська, і до якої вписалося 22 учні. До Недільної школи учащає 10 дітей. Научають Лариса і добр. Ю. Стеценко.

Від відділу є вибраний комітеет до Надзірної ради СУМК. В СУМК-у є 12 членів у різній віці. Вони багато працювали при підготовці з'їзду СУМК. Відділ допомагав їм у закупленню тикетів на їх королеву.

Доручуємо великодні кошики хворим в лікарні і в Ривер Гайтс Лодж, де членки по черзі відвідують хворих. Добродійний комітет висилає членкам і членам громади картки поздоровлення, співчуття чи з інших

нагод. На закінчення літніх курсів в оселі „Зелений Гай" доставлено „ровстер" голубців і зразів („міт балс").

Перевели збірку на поборювання рака і підтримуємо музейну збірку. Жертвуємо гроші на Різдвяні пакунки для дітей Рідної і Недільної школи і з нагоди свят вручуємо скромні дарунки учителькам. 42 членки передплачують журнал „Промінь".

В цім році виконано 3 великих проєкти: прибудували кухню в церковній залі, покрили церковні сходи з надвору і вшили ковдру для розігравки на базар.

Наша членка Савеля Лазарович безплатно провадить церковним хором впродовж багато років до котрого включаються з співом членки. Разом з церковною громадою членки ходили колядувати на церкву. Раз у рік сходимося почистити церкву і залю, а впродовж року наші сестриці дбають про прикрасу і чистоту церкви.

Господині яких вибираємо по черзі, при помочі членок, займаються різними підприємствами впродовж року, що збагачує наші фінанси.

За рік відділ жертвував на такі цілі: на церкву $3,100.00 і прихід з храмового обіду, на Музей $100.00, на СУМК $30.00, на „Промінь" $110.00, на „Зелений Гай" $100.00, на СУС Фундацію $100.00, на Стипендійний фонд $56.00, на організаційний фонд: Провінц. з'їзд $25.00, Крайовий з'їзд $50.00, вінок в День Невідомого Вояка $15.00 і сповнено бюджет до централі С.У.К.

Фінансовий звіт відділу: з року 1978 осталось в касі $16,403.17, прихід у 1979 році $6,116.60, розхід у 1979 році $5,157.32, в касі осталось $17,362.45.

Склад управи на 1980: голова — Оля Ружецька, 1-ша заст. голови — Тетяна Левчук, 2-га заст. голови — Анеля Ничик, секр. — Марія Сохацька, 1-ша заст. секр. — А. Іванчук, 2-га заст. секр. — Марія Саранчук, касирка — Савеля Лазарович, бібліотекарка — добр. Ю. Стеценко, Музейна Фундація — Марія Сохацька, Добродійний комітет — Ґеня Галевич, учительки Рідної школи — добр. Ю. Стеценко і Зірка Ковальська, Шкільний комітет — добр. Ю. Стеценко, Зірка Ковальська і Ґеня Порохнява, реф. „Променя" — Кароля Білик, Комітет печива — Тетяна Савчук, Павліна Лютек, Анеля Багрій, Савеля Ткачук. Культурно-освітня реф. — Савеля Лазарович. Пресова реф. — Марія Бендас, пізніше в році Савеля Харко. Архіви — Анна Гарбуз і Кароля Білик. Контрольна комісія — Михайлина Войтюк, Наталія Никифорук і Анеля Ничик.

Голова Оля Ружецька склала щиру подяку членкам управи, комітетам і всім членкам, які приклали своїх сил, щоб уся праця йшла якнайкраще.

Для вдержання родинної і приязної атмосфери по зборах подано чай. **Марія Сохацька,** секретарка

ВІННІПЕҐ, МАН. ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу ім. Княгині Ольги відбулися в Соборній Авдиторії 5-го грудня 1979 р.

Голова пані Віра Ковальчук попросила отця І. Стуса провести молитву, який також привітав членок і сказав, що жіноцтво при Соборі працює щиро і бажав всім членкам найкращих успіхів на майбутнє.

Голова пані Віра Ковальчук дала коротенький звіт. Сказала, що було дуже приємно працювати і буде старатись помагати по своїй змозі. Голова переводила збори, а пані Катерина Шот була секретаркою і прочитала звіт з минулого року.

Відділ ім. Княгині Ольги відбув 14 засідань у Соборній Авдиторії. Членки дали 6 печив і $5.00 на чай КУК 18 лютого в Катедральній Авдиторії при 1175 Мейн вул. Робили кишки з гречаних круп на продаж. Сестриці і Жін. товариство робили вареники на продаж в Соборній Авдиторії що два тижні. Дали печиво в день показу тканя 18-го березня. Помагали, дали печиво і дарували речі на церковній площі при 1175 Мейн вул. 26-го травня 1979 р.

Наш відділ мав програми на Свято Героїнь, Лесі Українки, Шевченка, Свята Книжки і Рік Дитини. Отець Стус кожного другого засідання давав виклади на релігійні теми. Відділ дав фінансову поміч кандидатці на королеву з Собору, купив 10 книжок на розігравку. Кожна членка купила одну книжку. Наш відділ влаштував Весняний чай. Разом з шкільним комітетом зарядили осінний шкільний чай, прихід з якого призначено на рідну школу. Членки дали печиво на Пасію, котра відбулася в Соборі 15-го квітня 1979 року. Мали показ фільму про маляра Курилика, показ Великодного печива й як приготовити кошики до посвячення. Принесли печиво і дали поміч у спільній Святій вечері, спільнім свяченім, на Храмовім Святі і на відкриттю Оселі „Веселка". Дали печиво і поміч на чай в Домі Пресвятої Родини.

Пожертви: $2,000.00 на церкву, $500.00 до будівельного комітету і $100.00 на „Вісник".

Мали збірку на „Теґ дей". Почали курс вишивання при Соборі. Передали 10 тузинів варенників на продаж до льокальної Ради Жінок.

Наш відділ мав ярмарок (продаж різних річей) 15-го вересня в Соборній Авдиторії. Вислали $50.00 на організаційний фонд З'їзду, який відбувся в серпні 1979 р. в Гамільтоні. Також брали участь у з'їзді 9, 10 і 11-го листопада 1979 р.

Фінансовий звіт: у банку з року 1978 — $711.01, приходи за рік 1979 — 4,564.24, розходи 1979 — $3,678.13, у банку 1-го грудня 1970 — $1,597.12.

Заряд відділу на 1980 рік: голова — Віра Ковальчук, 1-ша заст. — Діяна Бабинчук, 2-га заст. Галина Онуфрійчук, рекорд. секр. — Катерина Шот, фін. секр. — Ширел Кириченко, касирка — Валя Носворді. Референтки: культ.-освіти — Анна Шивель, СУМК мол. — Марія Банн, музею — Галина Онуфрійчук, Червоного Хреста — Стефанія Зітон, КУК — Галина Онуфрійчук і Стефанія Кирилюк, Жін. Ради — Стефанія Зітон, англомовна кореспонд. секр. — Ірина Деда, українська кореспонд. секр. — Ірка Балан, опікунки хворих — Надія Окриско, Ірка Балан і Стефанія Зітон. Господиня — Марія Кушнірик. Телефонічний комітет — Галина Химюк, Розалія Байдак і Ширел Кириченко. Оселя — Мирослава Сотетс.

Збори дуже гарно були перепроваджені і разаз приступили до плянування імпрез на 1980 р.

Катерина Шот

БЛ. П. МАРІЯ МЕНДРО

На 76 році життя упокоїлась в шпиталі в Вінніпезі заслужена почесна членка відділу „Доньки України" в Роблин і Флин Флон бл. п. Марія Мендро.

Марія народилася в родині Ахтимійчуків в Райні, Саск. 8 квітня 1903 року. 1921 р. одружилася з Іваном Мендром в Райні. Вони проживали в Райні і Калдер, а 1940 р. перенеслися до Роблину. Там вони були основоположниками церковної громади Св. Івана Хрестителя і багато праці вклали в розбудову цієї громади.

Покійна Марія була доброю матір'ю, бабусею, як і в родині благородною людиною, яка посвятила багато свого труду в розбудові церковно-суспільного і громадського життя, там де проживала за час свого життя.

Марія була основоположницею Жіночого Т-ва ім. „Доньки України" у відділі С.У.К. в Роблині. Від початку віддано працювала для зросту відділу. Вона була головою, заступницею голови, фінансовою секретаркою і очолювала всякі комітети. Залишила по собі найкращі спомини. Дуже любила, щоб діти навчались в Рідній школі, щоб була зорганізована молодь в СУМК. Вона вчила дівчат українського вишивання, багато дівчат повишивали собі гарні блюзки на пам'ятку. Навчала робити мережку ковдри, вироблювання колачів і писання писанок. Вона була наша дорадниця у всіх потребах — чи то були вказівки, щодо нашого українського вишивання, чи потрібних взорів, чи упорядкування в церкві, бо з великою увагою дбала про чистоту і прикрасу церкви, чи поради до обідів, членки високо цінили її за завваги і поради.

За її віддану 25-річну працю вручено їй грамоту 1969 р. в Роблині.

1969 р. переїжджає з мужом до Флин Флон, щоб бути ближче дітей. Тут 1969 р. упокоївся її муж.

Марія продовжувала працю у відділі „Доньки України" у Флин Флон до часу її смерти.

11 лютого 1980 р. упокоїлась.

Покійна залишила в глибокому смутку одного сина Петра і його дружину Параню та внуків: Ґреґорія, Роналда, Мішеля й Карла у Флин Флоні, 3 дочки — Розалія з мужем Федором Малютою й унуки: Алісія і Марсія у Флин Флин, Вікторія у

Вінніпезі, і Марія з мужом Гаверд Коленз в Вінніпезі.

13 лютого відслужено Панахиду в похоронному заведенні в Роблин Меморіял. Похоронна Літургія відправлена 14 лютого при великій участи вірних в церкві Св. Івана Хрестителя. Членство відділу Роблин тримали свічки на Панахиді і на Літургії з глибокою пошаною до покійної Марії. Громадою відпровадили покійну на цвинтар, де вона спочила поруч свого мужа.

Після похорону відбувся поминальний обід в залі заходами жіночого т-ва ім. „Доньки України". При обіді було висловлено співчуття, згадано покійну, особливо про її працю в жіночім т-ві, про яку докладно згадала П. А. Горбай, голова відділу. Отець настоятель прот. Є. Труфин передав щирі співчуття в імені всіх присутніх.

Син Петро подякував всім учасникам за вислів співчуття і віддання пошани мамі.

В пам'ять бл. п. Марії родина і приятелі склали „нев'янучі вінки", які поділили на різні цілі — „Промінь", Музей, „Вісник". Родина зложила жертву в пам'ять мами для церкви в Роблині і Флин Флон — закуплено молитовники для церковного вжитку і квіти на прикрасу церкви.

Хай Господь прийме душу покійної, а пам'ять її завжди буде з нами.

Учасник похорону

БЛ. П. МАРІЯ СИРИДЮК, Інсінґер, Саск.

В п'ятницю 1-го лютого 1980 року, в лікарні для старших упокоїлася на 79-тім році життя бл. п. Марія Сиридюк.

Народилася Марія 1883 року на Буковині у селі Добринівці в родині Юрчоків, там вона й виростала. 1910 року вийшла заміж за Микиту Сиридюка, а 1911 року молоде подружжя виїхало до Канади та поселились в околиці Інсінґер, Саск. на фармі. Там вони господарили разом з своєю родиною. 1961 року упокоївся чоловік Марії Микола а вона лишилась на фармі з своїм наймолодшим сином Танаском.

Марія Сиридюк дуже любила свою церкву і не раз йшла пішки 5 миль дороги, бо спочатку не було чим їздити. Часи були дуже тяжкі з перших початків у Канаді. Через довгі роки Марія належала до жіночого товариства в Інсінґер, була активна і любила жертвувати на різні громадські справи. Марія любила працювати на фармі, на городі працю-

вала 1976 року. Від 1977 року Марія почала занепадати на здоров'ї і переїхала до лікарні старших громадян у Йорктоні, там і упокоїлась, на 97 році свого трудолюбивого життя.

Похорон відбувся в Інсінґер 4 лютого в церкві Всіх Святих при великім числі людей. Похоронні відправи відслужив о. В. Кокорудз з Шіго. Покійну Марію похоронено поруч могили її чоловіка. Жіноче товариство в Інсінґер приготовило смачну перекусу.

Покійна залишила в смутку 5 синів: Дмитра в Саскатуні, Івана у Ванкувері, Василя у Вадіні, Юрія у Ванкувері, Танаска в Йорктоні; дочок: Г. Пендус в Інсінґер, Д. Лав в Маєн Сентер, А. Мекеву у Ванкувері, К. Блис в Маєн Сентер, 24 внуків і 28 правнуків. На похорон прибуло 3 внуків: Оля Дерничук з Саскатуну, Вивіян Лингрем з Саскатуну і Орест Середюк з Едмонтону.

Хай Господь оселить душу покійної між праведними. Спи спокійно найдорожча мамо. Вічна тобі пам'ять!

Невістка Една Середюк, Вадіна

БЛ. П. АГАФІЯ ПРОНИЧ
Нипавин, Саск.

22 червня 1980 р. упокоїлась Агафія Пронич на 79 році свого трудолюбивого життя. Вона ще збиралася поїхати до церкви, але в той день зайшли зміни і богослуження не відбулось. По обіді стан її здоров'я погіршився, і над вечір муж Іван відвіз її в шпиталь, де вона і упокоїлась.

Агафія народилась 25 грудня 1901 р. в селі Тишківці Городенського повіту в Україні. Там ходила в школу аж до часу вибуху війни. В 1923 р. Агафія приїхала в Канаду до свого брата Василя Григорчука, який приїхав сюди раніше і замешкав у Бейн Лейк, Саск. 29 квітня 1923 р. вона одружилася з Іваном Проничем і там, при Іванових батьках, вони розпочали свою малу господарку. В них була дочка Анна. В 1930 р. вони переїхали в околицю Кадет і тут провадили свою господарку. В цей час в Канаді була криза і їм приходилося тяжко працювати та перемагати всі труднощі. В 1946 р. вони переїхали до міста Нипавин і тут працювали на фармі. Коли стала організуватись церковна громада, то родина Проничів включилася в громадську працю. Агафія з іншими жінками організували Жіноче Т-во ім. Ольги Басарабової, вона брала участь в концертах і представленнях та з жінками ходила колядувати. Вона любила церкву та наводила в ній порядок (її муж був майстром і будував престоли до церкви).

Панахида відбулася в четвер вечером 26 червня в місцевій українській православній церкві, а похоронні відправи в п'ятницю, при великому числі родини і вірних. Відправляли священики — настоятель місцевої церкви о. М. Бова і о. І. Рибалка з Принц Алберт. Отець І. Рибалка виголосив прощальне слово та коротко згадав про заслуги покійної для церкви і для Жіночого Т-ва.

Покійна залишила в глибокому смутку мужа Івана, одну дочку (одружену з Федором Ніврянським), 5 онуків — 3 хлопці і 2 дівчини, 9 правнуків та одну сестру в Україні.

В час поминального обіду, що приготовило Жіноче Т-во, промовляли: Михайло Мохорук від церковної громади, Марія Косован, голова Жіночого Т-ва, від родини Михайло Дмитерко та Іван Пронич склав усім щиру подяку за будь-яку допомогу в час похорону. Отець М. Бова звернувся провести збірку на нев'янучий вінок, у пам'ять покійної. Було зібрано $130.00, з того приділено на фонд серцевої недуги $30.00, $100.00 на місцеву церкву, Іван Пронич склав пожертву на „Вісник" $25.00 і на „Промінь" $25.00. Цю пресу бл. п. Агафія стало читала.

Спи, дорога дружино, мамо, бабко і прабабко, нехай канадська земля буде тобі легкою. **Член громади**

Українська вишивка

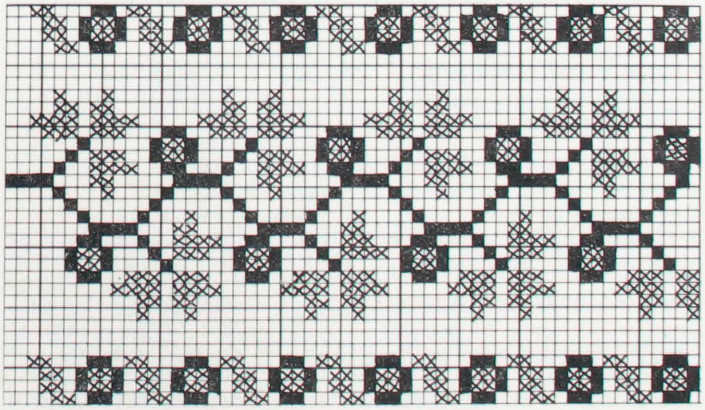

Взірець вишитий хрестиками в двох красках ниток: синя-чорна, синя-червона, червона-чорна і т. д.

ІЗ ЗБІРКИ ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

Музей Сх. Філія
Рисувала **Іванна Вахна**

Довкола дому

Стефанія Кульба

ЗУКІНІ ХЛІБ (ZUCCHINI BREAD)

1. 2 горнятка просіяної муки
   2 ложечки соди до печення
   1 ложечку соли
   ¼ ложечки порошку до печива
   3 ложечки цинамону

Муку просіяти разом з сухими складниками.

2. 3 яйця
   1 горнятко оливи
   1½ горнятка цукру
   2 середньої величини зукіні (2 горнятка) — тертих
   2 ложечки ванілії

Убити все разом у великій мисці аж маса стане гладкою. Сполучити сухі складники з масою.

3. 1 горнятко родзинків
   1 горнятко посічених оріхів

Домішати легко до попереднього. Виложити до вимащеної форми.

Розмір форми: 13x9x2 інч. або 15x5x3 інч.

Всі складники поділити на 3 частини і кожну робити окремо.

— — —

ЗЕЛЕНИЙ ПЕРЕЦЬ НАЧИНЕНИЙ МОРКВОЮ (GREEN PEPPERS WITH CARROT STUFFING)

На 12 штук зеленого перцю треба 10 ф. моркви:

1) **Приготування начинки:**

— Почистити моркву і потерти на велику терку (з великими дірками).

— Розігріти одне горнятко соняшникової олії і додати до потертої моркви. Смажити, весь час перемішуючи.

— Додати трохи солі (до смаку), кетчапу (ketchup) до смаку, щоб морква була помірковано солодка, додати цілий пучок свіжої, помитої і прорізаної, петрушки. Смажити коло 5 хвилин.

— Окремо на пательні зісмажити 2 великі цибулини на-рожево і додати до моркви. Змішати все разом і відставити на бік.

2) **Приготування перцю:**

Злений перець вирізати від хвостика, вичистити середину, не розрізаючи його. Закип'ятити воду і вкинути до неї перець. Коли закипить один раз, відразу злити воду. Остудити.

3) **Приготування кечапного соусу:**

Взяти 32 унції Heinz Tomato Ketchup, додати ¼ горнятка соняшникової олії (Sunflower Seed Oil) і ½ горнятка води і заварити. Додати трошки цукру до смаку (щоб соус не був дуже гострий).

4) Остужений перець начинити (1) досить тісно. Після того вставити начинений перець начинкою догори у велику посудину (casserole) і залити кетчапним соусом (3). Всунути до гарячої печі на 350° і пекти 1½ до 2 години. Витягати з печі 2-3 рази, поливаючи соком з-під перцю. Подається холодним.

ВОЛОВИНА З РИЖОМ (VEAL WITH RICE)

1 ф. воловини
3 ложки масла
1½ горнятка холодної води
½ горнятка спорошкованого молока
1 ложка муки
¾ ложечки соли
⅛ ложечки перцю
дрібку розмарини

Покроїти м'ясо в куски. Розтопити масло у сковороді, додати м'ясо та прирум'янити зі всіх боків. Додати 1 горнятко холодної води; прикрити і тушкувати на легкому вогні до готовости. Окремо сполучити сухі складники з пів горнятком води і вляти це до м'яса, мішаючи ввесь час, щоб підлива була одностайна. Заварити на легкому вогні. Подавати з гарячим рижом.

Ри ж —

1 горнятко рижу
3 середньої величини цибулі
1 ложечка соли
3 горнятка води

Дрібно пошаткувати цибулю. Сполучити з рижом і кип'ячою водою, посолити та варити під покришкою на легкому вогні 20 хвилин.

— — —

CHEESE-PRUNE PUDDING

2 cups cottage cheese
½ cup sour cream
2 teaspoons vanilla
½ teaspoon cinnamon
¼ teaspoon salt
3 eggs
2 cups chopped prunes
1 cup chopped nuts

Pineapple sauce — crushed pineapple in own juice.

In large bowl of mixer beat cottage cheese, sour cream, vanilla, cinnamon and salt until well blended. Beat in eggs, one at a time, until well blended. Fold in prunes and nuts. Spoon into greased 2-qt. casserole; bake in preheated oven at 300° for 1 hr. and 15 mins. or until firm. Serve warm or cold topped with pineapple or with orange sauce.

Orange Sauce

In small saucepan dissolve 2 teaspoons cornstarch and ⅛ teaspoon salt in ½ cup orange juice and ½ teaspoon vanilla. Serve warm over warm pudding, chilled over cold pudding. Makes 1 cup.

— — —

BEER-CHEESE BISCUITS

2 cups biscuit mix
½ cup grated cheddar cheese
1 tblsp. finely minced green onion
⅓ to ½ cup beer

Toss biscuit mix with cheese and green onion. Add beer to the dry mix, using enough to make a soft, not sticky, dough. Turn dough onto a lightly floured board and knead a few strokes. Roll or pat into ¾-inch thickness. Cut with a biscuit cutter or into squares with a knife. Place on an ungreased cookie sheet. Preheat oven to 450°. Bake for 12 to 15 minutes. Makes 10 to 12 biscuits.

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

З початком осіннього сезону праці по жіночих товариствах почнуть працювати референтки журнала. Їхня праця це велика поміч для нашого журнала, для Союзу, а для редакції й адміністрації зокрема.

Просимо членом і передплатниць зустрічати референток прихильно. Вони безплатно сповняють свою службу і для відділу і для журнала. Поможіть їм у їхній не легкій праці, бо прихильне слово, і щирість подвійно скріплює нашу охоту та свої громадські обов'язки.

Дорогі Референтки!

Не забудьте, що для Різдвяного „Променя" нам цього року дуже потрібно здобути більше різдвяних привітань. Кожний відділ повинен привітати централю, журнал, заслати привіти проводові нашої Церкви та нашому проводові складових організацій.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Марія Тіхонов — Лашін, Кве. 2
Емілія Ханасик — Вернон, Б. К. 1
Софія Гриник — Едмонтон 1
Марія Полонич — Ванкувер 1
Анна Корній — Бирлінгтон 1
Марта Лебедович — Сурей, Б. К. 1

Безпосередньо зголосились: П. Кошівка — Виниярд, Саск., Лі Генрі — Читек Лейк, Саск.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Д-р Лелія Йоанна Сулима — Едмонтон	$100.00
П-во Чуйки — Ванкувер	35.00
Александра Федій — Торолд, Онт.	32.00
Іван Пронич — Ніпавин, Саск.	25.00
Ольга Шульга — Торонто	20.00
Юлія Марийка — Ледук, Альберта	20.00
Една Середюк — Вадіна, Саск.	16.00
Марія Сулима — Едмонтон	15.00
Мирослава Фербей — Едмонтон	10.00
Добр. Ольга Бойчук — Канора, Саск.	10.00
Ольга Дзюбенко — Ванкувер	10.00
Іван І. Тверден — Оттава	10.00
Верна Слука — Де Па, Ман.	10.00
Марія Тіхонов — Лашін, Кве.	5.00
Марія Король — Кемсак, Саск.	5.00
Павліна Дорофій — Оттава	5.00
Стефанія Григоряк — Давсвю	5.00
Емілія Марика — Монтреал	5.00
Люба Кут — Бирнабі, Б. К.	5.00
Іванна Іваночко — Торонто	5.00

По $2.00 склали: Марія Мацюк — Ендрю, В. Кузьменко — Торонто, Павліна Гаврилюк — Давнсвю, Марія Веревка — Табер, Альберта, Неті Гриців — Кадворт.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Засилаю мою передплату на 1981-ий рік, а $10.00 на прес. фонд „Променя". Бажаю Вам усім кріпкого здоров'я і доброго успіху у Вашій так дорогій для нас праці.

Катерина Василишин, Монтреал

— — —

В імені заряду і всіх членок нашого відділу вітаємо редакційну колегію журнала „Промінь" з його 20-річчям. Бажаємо всім працівникам ще більше успіхів на многії літа. З цієї нагоди засилаємо $50.00 на прес. фонд нашого дорогоцінного журнала.

За відділ О. Пчілки в Йорктоні, Саск.:
Параскевія Семенюк, кор. секр.

— — —

Шановна Редакціе!

Залучую чека на $30.00, $10.00 передплата, $20.00 на ювілейний фонд.

Щиро бажаю успіхів на будуче.

З пошаною,

Ольга Шульга, Торонто

— — —

Хвальна Редакціе!

Засилаю свій поштовий переказ в сумі $10.00 на відновлення передплати журнала „Промінь".

Бажаємо Вам найкращих успіхів, кріпкого здоров'я і витривалости у Вашій цінній праці при видаванні журнала.

Пелагія Колот, Стирджес, Саск.

— — —

Хвальна Редакціе!

Прошу прийняти цю скромну пожертву на журнал „Промінь" у світлу пам'ять мого сина Николая Лабюка.

Єлисавета Лабюк, Канора, Саск.

— — —

Хвальна Управо!

Посилаю передплату і грошовий переказ. Бажаю Вам успіху у Вашій праці. Тепер вакації вже скінчились і буде більше праці по відділах.

Марія Корпан — рефер., Реджайна

— — —

Шановна Редакціе!

З нагоди 20-річчя журнала „Промінь" поздоровляю редакцію і адміністрацію, бажаю і надальше добрих успіхів нашому дорогому журналові і Союзові Українок Канади.

Юлія Марийка, Ледук, Альберта

— — —

Дорога Редакціе!

Залучую грошевий переказ на $20.00 — з того $10.00 на передплату, а $10.00 на прес. фонд журнала.

З пошаною,

Верна Слука, Де Па, Ман.

— — —

Хвальна Редакціе!

Висилаю мою передплату на журнал „Промінь". Бажаю всім працівникам журнала найкращого здоров'я та успіхів у Вашій праці.

З пошаною,

Софія Охітва, Саскатун

— — —

З нагоди 20-річчя журнала „Промінь", членки відділу ім. О. Кобилянської в Сурей - Волей, Б. К. засилають пожертву в сумі $50.00.

Висловлюємо щире признання редакторці Н. Когуській та її співпрацівникам за їх невтомну працю. Бажаємо кріпкого здоров'я та дальших успіхів.

За відділ:
Анна Собуль, голова **Марта Лебедович,** кор. секр.

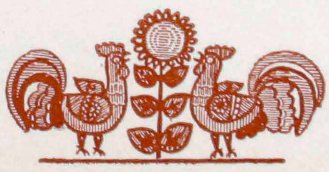

ISSN 0380-2140

P R-41 JAN 81
SVANICH MRS ANDREW
BOX 209
VEGREVILLE ALTA

ЧИ ВИ ВЖЕ НАБУЛИ СОБІ

"UKRAINIAN CANADIANA"

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ПОШТОВА ОПЛАТА 50 центів.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2